

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார னு
5110

விரோதி னு மாகழி
25, 9-1-2010

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 8

பக்கம்

காப்பிடல்	1-26
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(29-30) 27-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(33-36) 29-32
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(145-152) 33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(161-168) 41-48

அன்பர்களே,

பல்வேறு காரணங்களாலே இவ்விதழில் சில தொடர்கள் இடம்பெறவில்லை. அதனால் நம்மால் முன்பொருஸமயம் எழுதி வெளியிடப்பட்ட காப்பிடல் விவரணம் இவ்விதழில் இடம்பெறுகிறது. ஆசிரியர்.

**ஆயுள் சந்தா ரூ3,000 ஆக
உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.
ஆயுள்சந்தா -
12 வருடங்கள்.**

நமது ட்ரஸ்டின் நிதிநிலையை அதிகப்படுத்துவதற்காக புதிதாக பேட்ரன் மெம்பர் சேர்த்துக்கொள்ளவிருக்கிறோம். பேட்ரன் மெம்பர் ஆவதற்கு ரூ.10,000/- (ரூபாய். பத்தாயிரம்) செலுத்தவேண்டும். அப்படி செலுத்துபவர்களுக்கு நமது ட்ரஸ்டில் வெளியாகும் அனைத்து புத்தகங்களும் (மாத பத்திரிகை நீங்கலாக) இலவசமாக அளிக்கப்படும். க்ரந்தஸம்ரக்ஷணத்தில் ஈடுபாடுடைய ஆஸ்திகர்கள் ஷே தொகையை எங்களுக்கு அனுப்பி எங்களது பணியை மேலும் சிறப்பாக நடைபெறச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

mail us: melathirumaligai@gmail.com

visit us: www.srivaishnavan.com

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

காப்பிடல் விவரணம்

(விஸ்தவாக்ஸிகாமணிகளாகிற மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யாநத்தைத் தழுவிய உரை)
(ஆசிரியர் ரகுராமன்)

உபோத்காதம்: திருவின்மணாளான எம்பெருமானாலே மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். அவ்வாழ்வார்களுள், “உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கொப்பொருவர்?” என்று மணவாளமாமுனிகளால் ஒப்பற்றவரென்று கொண்டாடப்பட்டவர் பெரியாழ்வார். அவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வடபெருங்கோவிலுடையானுக்குத் திருநந்தவனம் அமைத்து, தினமும் திருமாலை ஸமர்ப்பித்து வருகையில், ஒருஸமயம் எம்பெருமானது நியமனமடியாக, ஸ்ரீவல்லபதேவன் என்ற பாண்டியஅரசனின் ஸதஸ்ஸுக்குச் சென்றார். ‘ஸ்ரீமந்நாராயணே முழுமுதற்கடவுள்’ என்று நிலைநாட்டி பொற்கிழியைப் பெற்றார். அவ்வமயம் அவ்வரசன் ஆழ்வாருக்குச் செய்த மஹோத்ஸவத்தைக் காண, ஸாக்ஷாத் ஸர்வேஸ்வரன் தானே, புத்ரனுடைய ப்ரஹ்மரதத்தைக் காணவரும் தகப்பனைப்போலே வந்தான். அவனைக் கண்டமாத்ரத்தில் அஸுரராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில் அவனுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ என்று பயந்து பல்லாண்டு பாடினார் பெரியாழ்வார். தாம் மட்டும் பல்லாண்டு பாடி த்ருப்தி அடையாமல், பகவதநுபவத்தை விரும்புமவராகவும், தன் ஆத்மாவை மட்டுமே அநுபவிக்க விரும்புமவராகவும், செல்வத்தை விரும்புமவராகவும் உள்ள இவ்வுலகினரையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு பல்லாண்டு பாடினார்.

இவ்வண்ணம் திருப்பல்லாண்டை அருளிச்செய்து மீண்டும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் எழுந்தருளியபிறகு, தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட க்ருஷ்ணனுடைய, அவதாரம் தொடங்கி பால்ய லீலைகளை ஒன்றுவிடாமல் அநுபவித்தார். அப்படி அநுபவிக்கும்போது ஆழ்வார் தம்மை யஸோதையாகவும், கண்ணனைத் தமது குழந்தையாகவும் கொண்டு அநுபவித்தார். நினைவின் முதிர்ச்சியாலே ஆழ்வார் யஸோதையின் தன்மையை அடைந்தார்.

“ப்ரஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும் கேட்பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணினார்கள்” என்கிறது ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

கேள்வி: ப்ரஹ்மண வர்ணத்திலே பிறந்த பெரியாழ்வார் இடைச்சாதியை ஏற்புது தகுமோ? எனில்

பதில் “தேவத்வமும், நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்₃ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளில் பிறவி உள்நாட்டுத்தேசிறே” (ஆசார்யஹ்ருதயம்-81)

எம்பெருமான் ராமாவதாரம் பண்ணினான். அந்த அவதாரத்தில் ராவணவதம் முடிந்தவுடன் தேவர்கள் ராமனைத் துதித்தனர். ப்₃ரஹ்மாவானவர் “ப₄வாந் நாராயணே தே₃வ:” (தாங்களே நாராயணனாகிய தேவன்) என்றார். அதற்கு ராமன், ‘நான் என்னை தஸரத குமாரனாக, ஒரு மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன்’ என்றான். எம்பெருமான் தன்னைத் தாழ்விட்டுக் கொண்டு இவ்வுலகினில் பிறந்திருக்கும் போது, அவனுடைய உண்மையான தன்மையைக் தெரிவித்ததை, அவனால் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

கண்ணன் எம்பெருமான் கோவர்த்தந மலையை ஏழுநாட்கள் ஏந்தி இடையரையும், பசுக்களையும் காத்தது கண்ட இடையர்கள் ‘நீ தேவனே, கந்தர்வனே!’ என்று கேட்டனர். அப்போது கண்ணன் –

நாஹம் தே₃வோ ந க₃ந்த₄ர்வோ ந யக்ஷோ ந ச த₃நவ:।

அஹம் வோ ப₃நத₄வோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோ₃ந்யத₂॥

என்று ‘நான் தேவனல்லன், கந்தர்வனல்லன், யக்ஷனல்லன், அஸுரனல்லன்; உங்கள் உறவினனாகிய இடையனே. என்னை வேறுவிதமாக நினைக்கவேண்டாம்’ என்றான்.

எவ்வாறு எம்பெருமான் தன்னைத் தாழ்விட்டுக்கொண்டு வந்து பிறந்து ‘ஸ உஸ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:’ என்கிறபடி மேன்மையையே அடைந்தானே, அது போலே பெரியாழ்வாரும் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டைக் குலத்தை ஏற்று பெருமையையே பெற்றார்.

திருவாய்மொழியில் ‘பண்டைநாளாலே’ என்ற பதிகத்தில் ‘நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டர்’ என்றும், ‘நின் தீர்த்த அடிமைக் குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்’ என்றும் பலமுறை புகழ்ந்து பேசப்பட்ட கைங்கர்யம் செய்வதற்கு தகுந்ததான பிறவியே, பரமபதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளும் அப்ராக்ருத தேஹம் போலே ஆத்மாவுக்கு ஒளியைக்கொடுக்கும்.

நம்மாழ்வார் ‘உள்நாட்டுத் தேசன்றே’ என்ற பாசுரத்தில் “எப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த குலத்திலே பிறந்தவர்களானாலும், இழிவான நடத்தைகளையுடையவர்களானாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தார்களானால் அவர்களுடைய பிறவி நித்யஸூரிகளின் திருமேனியைப் போலே தேஜஸ்ஸையுடையது. ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களின் பிறவியைக் காட்டிலும், இப்பிறவி பெருமை பெற்றதால் தேவப்பிறவியும் தாழ்ந்ததாகக் கருதத்தக்கது” என்றார். அதனாலேயே பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் “இதராவஸதே₂ஷு மாஸ்ம பூ₄த்₃ அபி மே ஜந்ம சதுர்முக₂ாத்மநா”; என்று “ப்₃ரஹ்மண ஜந்மமென்ன, ப்₃ரஹ்மாவாகப் பிறக்கும் பிறவிகூட எனக்கு வேண்டாம்; எம்பெருமானுடைய அடிமைத்தனத்திலேயூன்றிய அடியார்களின் திருமாளிகைகளில் பூழுவாய் பிறப்பதே வேண்டும்’ என்றார்.

உயர்ந்த ஜாதியில் பிறப்பது அஹங்காரத்துக்குக் காரணமாகி கைங்கர்ய விரோதியாகிவிடக்கூடும். 'உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தோம்' என்கிற அஹங்காரத்திற்கு இடமில்லாமல் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு உறுப்பான பிறவியே சிறந்தபிறவியாகும். ஆதலால் இன்ன ஜாதியிலே தான் இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை; பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு பாங்கானது எதுவோ அதுவே கைக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பாங்கானதாதலால் பெரியாழ்வார் இடைப்பிறவியை ஏற்றார்.

பரமபதத்தில் எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு புரிய ஏற்கும் தேஹம் போலே ஆழ்வார் ஏற்ற கோபஜந்மமும் ஒளியுடையதே. அதெங்ஙனையென்னில், யசோதைப் பிராட்டியின் பாவநையை அடைந்ததாலே ஆழ்வார் அநவரதமும் கண்ணனை அநுபவிக்கும் பாக்கியம் பெற்றார். நித்யஸூரிகளுக்கும் கிடைக்காத அநுபவம் யசோதைக்குக் கிடைத்தது. இதனை 'அழகையும் அஞ்சி நோக்கும் அந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதும், தொழுகையும் இவை கண்ட யசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே' என்றார் குலசேகரப்பெருமாள். அங்கு, பரமபதத்தில் அனைவராலும் வணங்கப்படும் எம்பெருமானே இங்கு யசோதையைத் தொழுகிறான். அங்கு மேன்மையுண்டேயொழிய, தாழ்ந்தவர்களோடு ஒருநீராகக் கலக்கும் நீர்மைக்கு இடமேயில்லை. அநுகாரத்தால் யசோதையாகவே மாறிவிட்ட ஆழ்வார், இடைவிடாத பகவதநுபவத்தைப் பெற்றார். அதனாலேயே 'போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்' என்றார் நாயச்சியார். ஆக, இடைவிடாத பகவதநுபவத்துக்குக் காரணமான கோபஜந்மம் பரமோத்தேயமேயாகும்.

காப்பிடல் பதிகத்தின் அவதாரிகை:

கண்ணனுக்குத் திருமஞ்ஜநம் பண்ணி, திருக்குழல் வாரின யசோதைப் பிராட்டி, 'அவன் திருக்குழலுக்கு அலங்காரமாகப் பூச்சூட்ட வேண்டும்' என்று ஆசைப்பட்டாள். அதற்காக பலவிதமான சிறந்த புஷ்பங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டுவந்து 'இவை வாடுவதற்கு முன், உனக்கு நான் இதைச் சூட்டும்படி வரவேண்டும்' என்று அவனைப் பலதடவை கூப்பிட்டுப் பூச்சூட்டினாள். பிறகு அவனுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் (கண்ணெச்சில்) படாதபடி காப்பிட வேண்டுமென்று நினைத்தாள். "ஸாயங்காலத்தில் உன்னை ஸேவிப்பதற்காகக் கூட்டமாக தேவர்கள் எல்லாரும் திரண்டு வந்துள்ளார்கள். இம்மாவேளையில் உக்ர தேவதைகள் நடமாடும் நாற்சந்தி முதலான இடங்களில் நிற்காமல் உனக்கு காப்பிடும்படி வரவேண்டும்' என்று பலமுறை பின்தொடர்ந்துசென்று அழைத்துக் காப்பிட்டாள். பெரியாழ்வார் தாமும், அதே முறையில் அநுபவிக்க ஆசைகொண்டு, கண்ணன் எம்பெருமான் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள திருவெள்ளறையில், அவன் நிற்கிற நிலைக்குக் காப்பிடுகிறார். பெரியாழ்வார், தாயான யசோதையைப் போலவே பேசி, திருவந்திக்காப்பிடும் சுவையை 'இந்திரனோடு பிரமன்' என்ற திருமொழியில் அநுபவிக்கிறார்.

ஆசுபேபம்

‘காப்பு’ என்றால் ரகசு. காப்பிடுதல் என்றால் ரகசுயிடுதல். ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமானே நம் அனைவரையும் காப்பவன். நாம் அவனால் காக்கப்படுமவர்கள். அப்படியிருக்கும்போது, நாம் அவனுக்கு காப்பிடுவது என்பது சரியாகுமா? அவனைக் கொண்டு நம்மிடமுள்ள அமங்களங்களைப் போக்கிக் கொண்டு, இல்லாத மங்களங்களை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்க, அவனுக்கு ரகசுயிடுதல் முறையாகுமோ?

“ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் திருவெட்டெழுத்து மந்திரத்திலுள்ள ஓங்காரமாகிற ப்ரணவத்தில் ‘அ’ ‘உ’ ‘ம’ என்று மூன்று எழுத்துக்கள் உள்ளன. இதில் அகாரத்தால் (அ என்ற எழுத்தினால்) அனைத்துலகையும் காக்குமியல்வினான நாராயணன் உணர்த்தப்படுகிறான். ‘ம’ என்ற எழுத்தாலே காக்கப்படும் உயிரினங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. அகாரத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமானைத் தவிர மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு காப்பாளர் வேறொருவரில்லை. அப்படியிருக்க ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கே காப்பிடுவது எவ்விதம் பொருந்தும்?

ஸமாதானம்:

நம்முடைய பெரியோர்களுக்கு ‘அறிவு மிக்கிருக்கும்நிலை’, ‘அன்பு மிக்கிருக்கும் நிலை’ என்று இரண்டு நிலைகள் உண்டு. அறிவு மிகுந்துள்ள நிலையில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ‘பேராற்றலையுடைய எம்பெருமான் அறிவாற்றலற்ற நமக்கு வேண்டாதவற்றைப் போக்கி, விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தருவான்’ என்று அவனைக் கொண்டு தங்களைக் காத்துக் கொள்வார்கள் பெரியோர்கள்.

‘அன்பு மிக்கிருக்கும் நிலையில்’ எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வடிவழகையும், மென்மையையும் பார்த்து, ‘அவனுக்கு என் வருமோ’ என்று பயந்து, அவனது பேராற்றலை மறந்து, அவனைத் தங்களால் காக்கப்படுமவனாக நினைத்து அவனுக்குக் காப்பிடுவர் பெரியோர்.

எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது அவனது ஸர்வசக்தித்வத்தை மறக்கடித்து ‘அவனுக்கென் வருமோ’ என்றஞ்சப்பண்ணும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் குகன் வஸிக்கும் ஸ்ருங்கிபேரபுரத்துக்குச் சென்றான். குகனும், அவனது பரிகரமும் அன்று தான் முதன் முதலாக ராமனைப் பார்த்தனர். அதற்கு முன்பு பார்த்ததேயில்லை. அன்றிரவு இனாயபெருமாளான லக்ஷ்மணன் அமைத்துக் கொடுத்த இலைப்படுக்கையில் பெருமானும், பிராட்டியும் உறங்கினர். இவ்விடத்தில் ‘இம்மிதுனத்திற்கு என்ன ஆபத்து வருமோ’ என்றஞ்சி லக்ஷ்மணன் கையிற்பிடித்த வில்லுடனும், முதுகிலே கட்டிய அம்பருத்தூணியுடனும் சுற்றிச்சுற்றி வந்து பாதுகாத்தான். ‘ஒரு தம்பி தாயைக் கொண்டு ராமனை, நாட்டைவிட்டு காட்டுக்குத்

துரத்திவிட்டான்; மற்றொரு தம்பியான லக்ஷ்மணன், 'ராமன் தூங்கும் போது அவனுக்கு என்ன தீங்கிழைப்பானோ' என்று லக்ஷ்மணனை நம்பாமல், குகன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். 'ராமனுக்கு இவன் தீங்கிழைக்க நினைத்தால், இவனை ஒருகை பார்த்துவிடலாம்' என்று குகன் லக்ஷ்மணனைப் பின்தொடர, குகனது பரிகரம் அவனைப் பின்தொடர்ந்தது. 'லக்ஷ்மணனோ தாயாதி; இவனோ உயிரினங்களைக் கொன்று வயிறு வளர்க்கும் வேடர்தலைவன். இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து ராமனுக்கு என்ன கெடுதல் செய்வார்களோ' என்று பயந்து குகனது பரிகரத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஆளுக்கொரு வில்லை எடுத்துக் கொண்டு பெருமானைப் பாதுகாத்தனர்.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் ஸந்தேஹம் கொண்டு, பெருமானைக் காக்க முற்பட்டதன் காரணத்தை பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்று இது" என்கிறார். ஒருநாள் பார்த்தாலேயே, பார்த்தவுடன் திருமேனியின் அழகு 'அவனுக்கு என் வருமோ' என்று பயந்து பரிவுடன் நோக்கச் செய்யும்.

தண்டகாரணயத்தில் ராமன் நுழைந்த போது, அவனது அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்த முனிவர்கள், தங்களுக்கு அரக்கர்களால் ஏற்படும் துன்பத்தை ராமனிடம் தெரிவித்து, அவனைக் கொண்டு தங்களது துயரை நீக்கிக் கொள்ள விரும்பி, அவனைக் காண ஓடினார்கள். ஆனால் ராமனைப் பார்த்தவுடன் வந்த கார்யத்தை மறந்து, அந்த ரிஷிகள் ராமனுக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

தஸரதனுடைய ஸபையிலே 'அஹம் (ஏவ) வேத்₃மி' என்று நானேயறிவேன் ராமனது பெருமையை என்று கூறிய பேரறிவுடைய விஸ்வாமிதரர், தாடகை ராமனை எதிர்த்து வந்தபோது, பெருமானுடைய மென்மையைக் கண்டு கலங்கி ஹுங்காரத்தாலே தாடகையை அதட்டிவிட்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு "ஸ்வஸ்தி ராக₄வயோரஸ்து ஜயஞ்சைவ" என்று ஸ்வஸ்திவாசகம் சொல்லிக் காப்பிட்டார்.

"ரூபௌத₃ார்யகு₃ணை: பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்று ஆண்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கூடக் கவரவல்ல அழகும், குணமுமுடையவன் எம்பெருமான். இதனையே கம்பரும் 'ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளிளாய்' என்றார். 'கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் கணபுரத்தென் கருமணியே' என்றும், 'கண்டவர் சிந்தை கவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அறிவுமிகுந்தவர்களையும் கூட, எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது பார்த்தவுடன் ஈர்த்துவிடும். 'அவனுக்கு என் வருமோ' என்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்தும். அறிவற்ற சந்திரகாந்தக்கல்லே நிலவினைக் கண்டு உருகுமானால், அழகே வடிவெடுத்த திருமாலைக் கண்டு அறிவுள்ளவர்கள் மனங்கலங்குதல் வியப்பில்லையே?

ஸ்ரீகுணரத்தநகோஸத்தில் பராஸரபட்டர் பெரியபிராட்டியாருடைய மென்மையைப் "பாத₃ாருந்து₃மேவ பங்கஜரஜ: சேட₄ருஸாலோகிதை: அங்கம்லாநிரத₂ாம்ப₃ு ஸாஹஸவிதெ₄ள லீலாரவிந்த₃க்₃ரஹ:" என்று மெல்லிய ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

தாமரைத் துகள்களே பிராட்டியின் திருவடித்தலத்தை உறுத்துகிறதென்றும், பணிப்பெண்கள் உற்றுப் பார்த்தாலே பிராட்டியின் திருமேனி வாட்டமுறுவதாகவும் கூறினார். இப்படிப்பட்ட ஸௌகுமார்யத்தை (மென்மையை) உடைய பெரியபிராட்டியார் தமது திருக்கைகளினால் பிடித்தால் கூட 'பூப்போன்ற எம்பெருமானது திருவடிகள் கன்றும்படி ஆகிறதென்றார் நம்மாழ்வார் 'வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி' என்ற பாசுரத்திலே. இதனாலேயே பட்டரும், "புஷ்பஹாஸ இதி நாம துஹாநாம் ஸௌகுமார்யம திவாங்மநஸம் ந:" (ஸ்ரீர.பூ-88) என்று பெரியபெருமானுடைய ஸௌகுமார்யம் நமது வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் எட்டாதது என்றார். இந்த ஸௌகுமார்யம் 'எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோ' என்ற அச்சத்தை விளைவித்து, ஜ்ஞாநவாங்கனையும் கலங்கச் செய்து காப்பிடச் செய்யும். ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு நன்மையை விரும்புதலாகிற இக்காப்பிடல் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததேயாகும். ஆக, பொங்கும் பரிவுடைய பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குக் காப்பிட்டது பொருத்தமேயாகும்.

முதற்பாட்டு

**இந்திரனோடு பிரமன் ஈசனிமையவ ரெல்லாம்
மந்திரமாமலர் கொண்டு மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்
சந்திரன் மாளிகை சேரும் சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்
அந்தியம்போது இதுவாகும் அழகனே! காப்பிடவாராய்.**

பொழிப்புரை:

சந்திரன் மாளிகையின் மேல் நிலையிலே வந்துசேரும்படி இருப்பதாய், மங்களாஸாஸநம் பண்ணும் ஸமர்த்தர்கள் வஸிக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளுமவனே! தேவேந்திரனோடே ப்ரஹ்மாவும், ருத்ரனும் மற்றுமுள்ள தேவதைகள் எல்லாரும் புருஷஸூக்தாதி மந்த்ரங்களால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட சிறந்த கற்பகம் முதலான புஷ்பங்களைக் கையில் கொண்டு, பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி மிக அருகிலும், வெகுதொலைவிலும் இல்லாமல் நடுவிடத்தில் இருப்பவர்களாக வந்து நின்றார்கள். கண்ணெச்சில் படாதபடி எப்பொழுதும் காப்பிட வேண்டும்படியான அழகையுடையவனே! இந்த ஸமயமானது ஸாயம் ஸந்த்யா காலமாகவுள்ளதாகையால் உனக்குத் திருவந்திக் காப்பிடும்படி நீ வந்தருளாய்.

விளக்கவுரை:

(இந்திரனோடு பிரமன்சீன் இமையவர் எல்லாம்) மூவுலகையும் ஆள்பவனான இந்திரனோடு, பதினான்கு உலகங்களையும் படைத்தவனான நான்முகனும், உலகையழிப்பவனான ருத்ரனும், இவர்களுக்கு வஸப்பட்டிருக்கும் மற்றுமுள்ள

தேவர்கள் அனைவரும். இதனால் அதிகாரி புருஷர்களோடு, அவர்களுக்கு குடிமக்களாயிருப்பவர்களோடு வேற்றுமையில்லாமல் எல்லாரும் என்றபடி. தேவர்கள் தான் க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததிலிருந்தே, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களன்றே. ஆகையாலே, தொட்டில் பருவத்திலே கண்ணனுக்கு எழிலுடைக்கிண்கிணி கொடுத்த இந்த்ரனும், வண்ணச் சிறுத்தொட்டில் கொடுத்த பிரமனும், உடையார் கணமணி கொடுத்த ருத்ரனும், வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலியவற்றை கொடுத்தனுப்பிய தேவர்கள் எல்லாரும் என்கை.

(மந்திரமாமலர்கொண்டு) வாயில் மந்த்ரங்களை ஓதிக் கொண்டு கையில் புஷ்பங்களைக் ஏந்தி. 'மந்திரம்' என்றது மறை கொண்ட மந்திரமான புருஷஸூக்தம் முதலானவற்றை. 'மாமலர்' என்றது சிறந்த கற்பகம் முதலான தேவலோகத்து மலர்களை. 'வானவர் தங்கள் கோனும் மலர் மிசை அயனும் நாளும் தேமலர் தூவிஏத்தும் சேவடிச் செங்கண்மலை' என்று திருமங்கையாழ்வாரும், தேவர்கள் மலர்தூவி செந்தாமரைக் கண்ணனை வணங்குவதாக உரைத்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

(மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்) 'கட்கரிய பிரமன் சிவன் இந்திரன்' என்று மண்ணுலகோர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நீ நியமித்து அருள்பாடிட்ட பின் வரும்படி சிறிது விலகியிருப்பவர்களாய் நடுவிலே வந்து நின்றார்கள்.

(சந்திரன் மாளிகை சேரும் சதுரர்களித்யாதி) சந்திரபதத்தளவும் செல்லும் படி ஓங்கியிருப்பதால் சந்திரன் மாளிகையின் மேல் நிலையிலே சேரும்படி இருப்பதாய், உன் மென்மை, அழகு முதலியவைகளை அறிந்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணிக்காக்க வல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வஸிக்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே.

(அந்தியம் போது இதுவாகும்) இது ஸாயங்காலமாகும். விளையாட்டிலுள்ள ஊற்றத்தாலே ஸூர்யன் மறைந்ததையும் அறியாமல் இருக்கிறாயே.

(அழகனே) கண்ணெச்சில் பட்டுவிடுமோ என்னும் பயத்தினால் எப்பொழுதும் இடைவிடாது காப்பிடும்படியான அழகை உடையவனே. ஸூர்யன் மறைந்ததை அறியாதது போல உன்னழகின் சிறப்பையும் நீ அறியவில்லையே.

(காப்பிடவாராய்) உன்னுடைய இயற்கையான திருமேனி அழகுக்கும், அவயவ அழகுக்கும் ஒரு குறையும் வாராதபடி திருவந்திக்காப்பிடவாராய்.

*****

இரண்டாம்பாட்டு

கன்றுகள் இல்லம்புகுந்து கதறுகின்ற பசுவெல்லாம்
நின்றெழுந்தேன் உன்னைக் கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்
மன்றில் நில்லேல் அந்திப்போது மதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய்
நன்று கண்டாய் என்தன் சொல்லு நானுன்னைக் காப்பிடவாராய்.

பொழிப்புரை:

பசுக்கள் எல்லாம், கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து சேர்ந்து கன்றுகளைப் பால்குடிக்கவோ, பால் கறக்கவோ செய்யாததனாலே முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. நான் உன்னைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே இங்கு நின்று விட்டதால் கன்றுகளைக் பால் குடிக்க விடுவார் ஒருவரும் இல்லாமல் போக, அதனால் பசுக்கள் கதறுகின்றன. என்னிடத்தில் சிறிதும் அன்பில்லாதவனே! அந்திப்போதில் நாற்சந்தியிலே நிற்காதே. மதிளரணையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளமவனே! தாயான என் வார்த்தை உனக்கு நல்லதாகவிருக்கும். ஆகையால் உன்னைக் காப்பிட வேண்டும். வா.

விளக்கவுரை:

(கன்றுகள் இல்லம் புகுந்து கதறுகின்ற) கன்றுகள் தொழுவத்தில் தந்தாமுடைய இடத்திற்கு வந்து புகுந்து பால் குடிக்காததினாலே நாக்கொட்டிக் கதறுகின்றன. பசுக்கள் எல்லாம் வெளியிலே நின்று கொண்டு கன்றுகள் குடித்தல், கறத்தல் செய்யாமையாலே கதறுகின்றன. “கறவா மடநாகு(கை) தன்கன்று உள்ளினுற்போல்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் நினைக்கத்தக்கது.

‘கதறுகின்ற’ என்பதனை கீழோடு சேர்த்து ‘கன்றுகள் கதறுகின்ற’ என்றும், மேலோடு சேர்த்து ‘கதறுகின்ற பசுவெல்லாம்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘கதறுகின்ற பசு’ என்பது சாலப்பொருத்தமாயமையும்.

பசுக்கள் எல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து சேர்ந்தபிறகும், கன்றுகளைக் பால்குடிக்க விடவோ, பால் கறக்கவோ செய்வாரில்லாதது கண்டு முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. ‘கனைத்திளம் கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி’ (திருப்பாவை – 12) என்ற பாசுரத்திலும், இதே போன்று பால் கறவாமையினால் எருமைமாடுகள் கனைத்தமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

கன்றுகளை ஏன் பால் குடிக்கவிட்டு பால் கறக்கவில்லை? எனில்

(நின்றொழிந்தேன் உன்னைக்கூவி) பால் கறக்க வேண்டிய நான், அதனைச் செய்யாமல் உன்னை அழைத்துக்கொண்டே வெகுநேரமாக இங்கேயே நின்றுவிட்டேன். பசுக்கள் கன்றுகளை நினைத்துக் கதறுவது போலே நானும் உன்னை அழைத்துக் கதறுகிறேன்.

பால் கறத்தலாகிய செயலை விட்டான் யசோதை. லக்ஷ்மணன் காட்டிலே அக்நி கார்யத்தைச் செய்யாது விட்டான். கண்ணனுக்கு கையூன்றத் தோள் கொடுத்துச் சென்ற நற்செல்வன் எருமை மாடுகளைக் கறக்காமல் விட்டான் (திருப்பாவை-12). ‘திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்’ (ஸ்ரீவசநபூஷணம்- 82). ஒரு ஸமயம் நம்பெருமாள் புறப்பாட்டிலே கைங்கர்யத்திலே ஈடுபட்டிருந்த ஸ்ரீபராஸரபட்டரிடத்திலே சில ஸரிஷ்யர்கள் ‘ஸாயம் ஸந்த்யாவந்தனத்திற்கு

காலதாமதமாகிவிட்டதே' என்று கூறினார்கள். அதற்கு பட்டர் 'இன்று ஸந்த்யாவந்தனம் நழுவிப்போனதை சித்ரகுப்தன் கணக்கில் எழுதமாட்டான்' என்றாராம்.

ஆசேபம்:

அவரவர்கள் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யாது விடுதல் சரியாமோ? அப்படிவிடலாமென்றால் நாமும் நமது வர்ணஸ்ரம தர்மங்களைக் கைவிட்டுவிடலாமா? விடக்கூடாதென்றால் மேலே கூறப்பட்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் போன்ற சிலர் ஏன் கைவிட்டனர்?

ஸமாதாநம்:

அவரவர்களுடைய வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அவரவர்கள் ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது. வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை தவறாமல் செய்வதே நாம் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் திருவாராதநமாகும். வர்ணஸ்ரம தர்மங்களைக் கைவிட்டால், அது எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்திற்குக் காரணமாகிவிடும்.

“ஸ்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஞ்ஜா” (ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள் எனது கட்டளைகள்) என்கிறான் பகவான். மேலும் “ஆஜ்ஞாச்சே₂தீ₃ மம த்₃ரோஹீ மத்₃ப₄க்தோ₅பி ந வைஷ்ணவ:” (எனது ஆணையை மீறுபவன் எனக்கு த்ரோஹி. என் பக்தனானவன் அவன் வைஷ்ணவனல்லன்) என்றும் கூறியுள்ளான். ஆதலால் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை விடுவதென்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை.

சிலர் கைவிட்டதாகக் தெரிகிறதே என்றால் 'ஜாத்யாஸ்ரம தீக்ஷைகளிலே பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானதும் நழுவும்' என்கிறது ஆசார்யஹ்ருதயம்-31.

திருமணத்திற்கு முன் ஸமிதாதாநம் செய்துவந்த ஒருவன், திருமணத்திற்குப் பின் அதனைச் செய்யவேண்டுவதில்லை. திருமணத்திற்குப்பின் நித்யாக்நிஹோத்ரியாக இருப்பவர், துறவறம் பூண்டபின் அதனைச் செய்யத்தேவையில்லை. ஆக ஒவ்வொரு ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்கும், ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருப்பவர்களுக்கும், யாகத்திலே தீக்ஷித்தவர்களுக்கும் தர்மாநுஷ்டாநங்கள் வேறுபடுவது போலே பகவானுக்கு அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்பவர்களுக்கும் பொதுவான தர்மம் நழுவிவிடும்.

'அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானதும் நழுவும்' என்பது ஸூத்ரம். 'அத்தாணிச் சேவகம்' என்றால் இடைவிடாத கைங்கர்யம். எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாமல் அவனுக்குத் தொண்டு புரிவது. அப்படி எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு புரிபவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான தர்மங்களை 'விடலாம்' என்று கூறவில்லை. 'நழுவும்' என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. தூங்குகிறவனின் கையில் உள்ள பொருள் அவனையும் அறியாமல் கையிலிருந்து நழுவுவது போல், அத்தாணிச் சேவகம் புரிபவர்களுக்கு அவர்களுக்குரிய தர்மங்களை நழுவிப்போய்விடும். இவர்கள் ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைச் செய்யமுடியாமற் போனாலும் இவர்களுக்குப் பதிலாக முப்பதுகோடி மஹரிஷிகள் அதைச் செய்கிறார்கள்
ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

என்பதனை “மத்கர்மகுவ்வதாம் பும்ஸாம் யதி₃ கர்ம விலும்பதி।
தத்கர்மதே ப்ரகுவ்வந்தி திஸ்ரகோட்யோ மஹர்ஷய:॥

என்ற ப்ரமாணத்தால் அறியலாம். அதனால் அவர்கள் தங்கள் தர்மங்களை கைவிட்டார்கள் என்று நாம் கூறமுடியாது.

“கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகுரும்” (முமுக்ஷுப்படி-271) என்றார் பிள்ளையுலகாசிரியர். ‘கைங்கர்யத்திலே கர்மம் புகுரும்’ என்று அந்வயித்துக்கொண்டால் ‘நாம் பகவானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களில் இக்கர்மங்களும் அடங்கும்’ என்பது தெளிவாகிவிடும். எம்பெருமானார் 120 பிராயத்திலும் விடாது ஸந்த்யாவந்தனம் செய்ததை நாம் நினைவில் கொண்டு நமது வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை விடாது பின்பற்றவேண்டும்.

யஸோதையானவள் க்ருஷ்ணனுக்கு காப்பிடுதலாகிற கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டதால் பால் கறக்கவில்லை. கஜேந்திரனுடைய அலறல் கேட்டு ஓடிவந்தவன், பசுக்கள் மற்றும் கன்றுகளின் கதறல் கேட்டு ஓடி வரவேண்டுமென்று யஸோதை இதைக்கூறுகிறாள்.

(நேசமேலொன்றுமிலாதாய்) என்னிடத்தில் சிறிதும் அன்பில்லாதவனே! கதறுகின்ற தாய்ப்பசுக்களிடத்தில் கன்றுகளுக்கு உள்ள அன்பாவது, உனக்கு என்னிடத்தில் இருக்கவேண்டாமா? அந்தக் கன்றுகளுக்கு தாய்ப்பசுக்களிடத்திலுள்ள அன்பில் சிறிதளவு கூட உனக்கு என்னிடம் அன்பில்லையே.

‘நான் உன்னிடத்தில் அன்பில்லாமலா இருக்கிறேன்? விளையாடுவதற்காக அல்லவா நிற்கிறேன்’ என்று கண்ணன் சொல்ல, அதற்கு யஸோதை—

(மன்றில் நில்லேல் அந்திப்போது) ஸாயங்கால வேளையில் தாழ்ந்த— சிறுதெய்வங்கள் நிற்குமிடமான நான்சந்தியில் நிற்காதே. விளையாடுவதற்கு இது தகுந்த இடமுமல்ல, காலமுமல்ல என்கிறாள்.

(மதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய்) மங்களாஸாஸநபரர்கள் உனக்கு என் வருமோ என்று பயப்பட வேண்டாதபடி மதிளை பாதுகாப்பாக உடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளியவனே! வெளியே புறப்பட்டுச் செல்லாமல் மதிளரணுக்குள்ளே நின்றாயென்றால் நான் வயிறுபிடித்து பயப்படவேண்டியதில்லை.

(நன்று கண்டாய் எந்தன் சொல்லு) இப்படி, பலவாறு அழைத்தும் கண்ணன் இவள் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. ஆகையால் ‘தாயார் வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய்’ என்றற போலே ‘நான் சொல்வது உனக்கு நல்லதாகவிருக்கும். அதை ஏற்றுக் கொண்டு இங்கே வா’ என்கிறாள்.

(நானுன்னைக் காப்பிடவாராய்) உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புடன், உனக்கு மங்களங்களை விரும்பும் நான், எப்பொழுதும் காப்பிடவேண்டும்படியான மென்மை, அழகு இவைகளை உடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீ வாராய்.

மூன்றும்பாட்டு

**செப்போது மென்முலையார்கள் சிறுசோறும் இல்லும் சிதைத்திட்டு
அப்போது நானூரப்பப் போய் அடிசிலும் உண்டிலை ஆள்வாய்
முப்போதும் வானவரேத்தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்
இப்போது நானொன்றும் செய்யேன் எம்பிரான் காப்பிடவாராய்.**

மொழிப்புரை:

காலை, மதியம், மாலையாகிற மூன்று காலங்களிலும் தேவர்களாலே துதிக்கப்படுமவனாய், உன் வாழ்ச்சியையே மநநம் பண்ணுமவர்கள் வாழ்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளுமவனே! என்னுடைய நாதனே! என்னை ஆளப்பிறந்தவனே! பொற்கலசங்களை உவமையாகச் சொல்ல தகுந்தவைகளும், மென்மையை உடையவைகளுமான முலைகளையுடைய கோபஸ்தர்க்கள் விளையாடுவதற்காக மணலினால் செய்த சோற்றையும், மணல் வீட்டையும் அழித்துவிட்டு, அதுவுமல்லாமல் அப்படிச் செய்த போது நானுன்னை கோபித்து வார்த்தை சொன்னதால், பிடித்து அடிப்பேறே என்று பயந்து போய் என் முன்னால் நிற்காமல் இனிதான் உணவையும் அமுது செய்யாமல் இருந்தாய். இப்போது நான் உன்னைக் கோபிக்கமாட்டேன். ஆகையால் காப்பிடவாராய்.

விளக்கவுரை:

(செப்போதுஇத்யாதி) பொற்கலசம் போன்ற உருவத்தை உடையதாய், அது போலே கடிநமாய் இல்லாமல் மிருதுவாயிருக்கும் முலைகளுடையவர்களான கோபிமார்கள்.

(சிறுசோறும் இல்லும் சிதைத்திட்டு) விளையாடுவதற்காக மணலினால் செய்த சிறு சோற்றையும், வீட்டையும் அழித்துவிட்டு.

(அப்போதுநானூரப்பப்போய்) “கோபிகளோடே கைகலப்பிட்டு (சண்டையிட்டு) விளையாடித் திரியாதே” என்ற அப்போது நான் கோபித்துக்கொண்டதால், நான் பிடித்து அடிப்பேறே என்று பயந்து என் முன்னே நிற்காமல் ஓடிப்போய்,

(அடிசிலும்உண்டிலை) உனக்கென்று இனிதாகச் சமைத்து வைத்த உணவினையும் அமுது செய்யவில்லை.

(ஆள்வாய்) என்னை ஆள்வதற்காகப் பிறந்தவனே! இப்படியா நீ என்னை ஆளநினைக்கிறாய். இவளை ஆள்வதென்பது – இவள் சொற்படி நடந்து, கோல் கீழ்க்கன்று போலே அடங்கி நடக்கை.

(முப்போதும் வானவரேத்தும் முனிவர்கள் வெள்ளறைநின்றாய்)

‘ஆதிநடுவந்தி’ என்கிறபடியே காலை, உச்சி, மாலை என்று மூன்று வேளைகளிலும். ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுக்கும் போதெல்லாம் தேவர்களாலே துதிக்கப்படுகிறாய். இடையர்கள் 'முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்' என்று மூன்று வேளையும் தயிர் கடைவார்கள். தேவர்கள் மூன்று வேளையும் திருவெள்ளறையில் கோயில் கொண்டுள்ள செந்தாமரைக்கண்ணனைத் துதிப்பார்கள். ஸூர்யசந்தர்கள் எப்போதும் இவ்வெம்பெருமானுக்கு சாமர கைங்கர்யம் செய்வதை நிதர்ஸநமாகக் காணலாம். "உம்பர்கள் தொழுது ஏத்த" என்ற திருமங்கையாழ்வாரும் திருவெள்ளறைக்கண்ணனை தேவர்கள் வணங்குகிறார்கள் என்றாரன்றே.

மங்களாஸாஸநபரராய் உன்னுடைய நன்மையே எப்போதும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்வர்கள் வாழும் திருவெள்ளறையில் நிற்பவனே.

'வானவர்' என்பதற்கு நித்யஸூரிகள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திருவெள்ளறையில் புண்டரீகாக்ஷனுக்கு இருபுறமும் அர்ச்சாருபத்திலுள்ள ஆதிசேஷனும், பெரியதிருவடியான கருடனும் வானவர்களாவர். 'முனிவர்' என்பதால் அங்கேயுள்ள மார்க்கண்டேய முனிவர் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறார்.

வானவர், முனிவர் என்று இரண்டு வகையாகச் சொன்னது கைங்கர்யம் செய்பவர்களையும், குணநுபவம் பண்ணுமவர்களையும் காட்டுகிறது. பரமபதத்திலும் "ப₄க்தை: ப₄க₃வதை:" என்றும், "வைகுந்தத்தமரரும், முனிவரும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இரண்டுவிதமானவர்கள் உண்டு. க்ருஷ்ணவதாரத்திலும் "முனிவர்களும் யோகிகளும்" என்று இருவகைப்பட்டவர்கள் இருந்தனர். அது போலவே இங்கும் இருசாரார் உள்ளனர்.

(இப்போது நானென்றும் செய்யேன்) அப்போது உன் நன்மைக்காக உன்னைக் கோபித்து வார்த்தை சொல்லியிருந்தாலும், இப்போது அப்படி உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். நான் பிடித்தடிப்பேனே என்று நீ இப்போது பயப்படவேண்டாம்.

(எம்பிரான் காப்பிடவாராய்) என்னுடைய நாதனே! நான் உனக்கு காப்பிடும்படிவாராய்.

நான்காம்பாட்டு

கண்ணில் மணல்கொடு தூவிக் காலினால் பாய்ந்தனை என்றென்று எண்ணரும் பிள்ளைகள் வந்திட்டு இவரால் முறைப்படுகின்றார் கண்ணனை வெள்ளறை நின்றாய் கண்டாரோடே தீமை செய்வாய் வண்ணமே வேலையது ஒப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய்.

பொழிப்புரை:

திருவெள்ளறைக் கண்ணனே! கண்டவரோடெல்லாம் தீம்புகள் செய்பவனே!

கடல்போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடையவனே! வண்மையுடையவனே! எண்ணமுடியாத பல பெண்பிள்ளைகள் என் முன்னே வந்து 'கண்ணன், மணலைக் கொண்டு வந்து கண்களில் தூவிவிட்டு அத்தோடு நில்லாமல், காலினாலும் உதைத்தான்' என்று தனித்தனியே பல தடவை நீ செய்த தீம்புகளைக் குறித்து முறையிட்டனர். ஆகையால் உன்னைக் குறை சொல்லும் அவர்களிடத்தில் செல்லாமல் காப்பிடவாராய்.

விளக்கவுரை:

(கண்ணில் இத்யாதி) கண்விழித்துப் பார்த்து விளையாடமுடியாதபடி கண்ணிலே மணலைக் கொண்டு வந்து தூவி, 'எங்கள் கண்ணிலே எதற்காக மணலைத் தூவினாய்' என்றவுடன் கோபித்துக் காலாலே தள்ளி உதைத்தாய் என்று தனித்தனியே சொல்லி. ஒருவரிருவரல்லாமல் எண்ணமுடியாத பல பிள்ளைகள் உன்னால் நலிவுபட்டமை தெரியும்படி வந்து முறையிடுவதைப்பார்.

'ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களை சேற்றால் எறிந்து' என்பதனையும் நோக்கும் போது மணலையும், சேற்றையும் மேலே எறிவது இவன் விளையாட்டென்று தெரிகிறது.

(கண்ணனே வெள்ளறை நின்றாய்) அனைவரும் கண்டு பற்றுவதற்கு, எளியவனாக திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!

கிளையிலிருக்கும் காக்கை போன்ற பரத்வம் பற்ற அரிது. தரையில் உள்ள முயலைப்போன்ற அர்ச்சாவதார எம்பெருமானான செந்தாமரைக் கண்ணன் பற்றுவதற்கு எளியவன்.

தாஹமெடுத்தவன் பூமிக்கடியில் உள்ள நீரை அருந்தித் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாதது போலே நமக்குள்ளேயேயுள்ள அந்தர்யாமியை நம்மால் அநுபவிக்க முடியாது. அண்டத்திற்கு அப்பால் உள்ள ஆவரணஜலம் போன்ற பரமபதம் கிட்டவியலாதது. லீலாவிபூதியிலே இருப்பினும் பாற்கடல் நீரைத் தராது. ஆற்றிலே ஏதோவொரு ஸமயம் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போன்ற அவதாரங்கள் என்றைக்கோ ஒரு நாள் நடந்து முடிந்துவிட்டதால் இன்று நமக்கு பயன்படாது. ஆற்றிலே தேங்கிய மடுக்களில் உள்ள நீர் தாகமெடுத்தபோது பருகுவதற்கு தகுந்தபடியுள்ளது. அது போல் நாம் நினைத்தவுடனே சென்று அணுகி வணங்குவதற்குத் தகுந்த விதத்திலே எம்பெருமான் திருவெள்ளறையில் ஸௌவப்பயத்துடன் எழுந்தருளியுள்ளான்.

(கண்டாரோடே தீமை செய்வாய்) உன்னுடன் உறவும், அன்பும் உடையவர்களாய் நீ செய்யும் தீமைகளைப் பொறுத்துக்கொள்பவர்களோடு நில்லாமல், கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச் செய்பவனே! இப்படி நீ தீம்புகள் செய்யக்கூடாது.

(வண்ணமே வேலையது ஒப்பாய்) 'வண்ணம்' என்றால் நிறம் என்று பொருள். 'வேலை' என்றால் கடல் என்று பொருள். நிறத்தால் கடலை ஒத்தவனே. 'அது' என்றது – ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்– ஜனவரி 2010

கடலாகிற அது என்றபடி.

வண்ணம் என்றால் ஸ்வபாவம் – (இயல்பு) என்றும் பொருள் உண்டு.

ஸமுத்ரத்தின் இயல்பானது காம்பீர்யம். தன்னிடத்தில் உள்ளதை வெளிக்காட்டாதது. 'ஸமுத்ர இவ க₃ாம்பீர்யே' என்று ராமன் ஸமுத்ரத்தைப் போல் கம்பீர்ஸ்வபாவமுள்ளவன் என்றார் வால்மீகி.

ராமே ராஜ்யம் பிதுரபி₄மதம் ஸம்மதம் ச ப்ரஜாநாம்

மாதா வவ்ரே ததி₃ஹ ப₄ரதே ஸத்யவாதீ₃ த₃தெ₃ள ச₁

சிந்தாதீத: ஸமஜநி த₃த₃ா பாது₃காக்₃ரயாபி₄ஷேக:

து₃ர்விஜ்ஞாநஸ்வஹ்ருத₃யமஹோ தை₃வமத்ர ப்ரமாணம்॥

(தஸரதசக்ரவர்த்தி ராமனுக்கு முடிசூட்ட எண்ணினார். நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இசைந்தனர். கைகயியோ தன் மகன் பரதன் நாடாளவேண்டும் என்று விரும்பி வரம் வேண்ட, அரசனும் ஸத்யவாதியாதலால் அதற்குக் கட்டுப்பட்டான். தஸரதன் விருப்பப்படி ராமனுக்கோ, கைகயியின் ஆசைப்படி பரதனுக்கோ பட்டாபிஷேகம் நடக்கவில்லை. யாருமே ஒருக்காலும் நினைக்காத பாதுகைக்கு அன்றே பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. இதற்குக் காரணம் எம்பெருமானது திருவுள்ளமேயாகும். எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை யாரும் அறியமுடியாது.) என்றார் வேதாந்தவாசிரியர். கடலில் உள்ள பதார்த்தத்தை அறியமுடியாதது போலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளக்கருத்தும் அறியமுடியாததாகையால் 'வண்ணமே வேலையது ஒப்பாய்' என்கிறார்.

'தீமைகள் செய்வாய்' என்றவுடன் 'வண்ணமே வேலையதொப்பாய்' என்றதனால் தீம்பு செய்தாலும் விடமுடியாத வடிவழகை உடையவன் என்கை.

(வள்ளலே காப்பிடவாராய்) இந்த வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! காப்பிடவாராய்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

பல்லாயிரவர் இவ்வூரில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்
எல்லாம் உன்மேலன்றிப் போகாது எம்பிரான் நீ இங்கே வாராய்
நல்லார்கள் வெள்ளறை நின்றாய் ஞானச்சுடரே உன் மேனி
சொல்லார வாழ்த்தி நின்றேத்திச் சொப்படக் காப்பிடவாராய்.

பொழிப்புரை:

நல்லார்கள் வாழ்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளுமவனே! ஜ்ஞாநமாகிற ஒளியை உடையவனே! என் நாயகனே! பஞ்சலக்ஷம் குடியாகிற இந்த ஊரில் தீம்புகளைச் செய்பவர்களாகிய பிள்ளைகள் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் தீமைகள் எல்லாம் உன் மேல் ஏறுமதொழிய வேறெருவர் பேரிலே ஏறுது. ஆகையால் நீ அவர்களோடு சேராமல் இங்கே வா. உன் திருமேனியைச் சொற்கள்

நிறையும்படி நின்று துதித்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணி நன்றாகக் காப்பிடவாராய்.

விளக்கவுரை:

(பல்லாயிரமித்யாதி) ஐந்துலக்ஷம்குடியான திருவாய்ப்பாடியில் தீமை செய்யும் பிள்ளைகள் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் உண்டு.

(எல்லாம் உன்மேலன்றிப்போகாது) அவர்கள் தாங்கள் செய்த தீமைகளை எல்லாம் உன்பேரிலே ஏறிட்டு உன்னை வைதார்கள். ஆகையால் அவர்கள் செய்த தீயசெயல்கள் எல்லாம் உன்மேலே ஏறுமேயன்றி மற்றப்பேரிடத்திலே போகாது. இதனாலேயே நம்மாழ்வாரும் 'கூனே சிதைய உண்டை வில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா' என்றார். அதாவது ராமாவதாரத்தில் ராமன் மந்தரையினுடைய கூன் நோவு அடையும்படி சுண்டுவில்லை அவள் மீது எய்தான். அச்செயலைச் செய்தது ராமபிரானாயிருக்க, இப்படிச் செய்தவன் கோவிந்தன் (கண்ணன்) என்கிறார் நம்மாழ்வார். குணக்கடலாகிய ராமபிரான் இப்படி ஒரு தீம்பு செய்ததாகச் சொல்வதற்கு மனமில்லாமையால், ஊர்ப்பழியெல்லாம் தனக்கே கொள்ளப்பிறந்த கண்ணபிரான் மேலே, இந்தத் தீம்பையும் ஏறிட்டு விடலாமென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இவ்விடத்து நம்பிள்ளை ஈட்டில் "தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கேயாகையாலே 'போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே' என்னுமாப்போலே, அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்" என்றார்.

'போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே' என்பதால் கூறப்படும் கதை பின்வருமாறு. ஒரு நாள் ஒரு திருடன் ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய வீட்டில் திருடச் சென்றான். அவன் சுவற்றிலே துளையிட்டு உள்ளே செல்ல முயன்றபோது, ஈரச்சுவர் சாய்ந்து மாண்டுபோனான். அன்றைக்குத்தான் கட்டப்பட்டது அச்சுவர். அவ்வளவில் அவனது உறவினர்கள் 'ப்ராஹ்மண! நீ தான் இவனது மரணத்திற்குக் காரணம். நீ ஏன் ஈரச்சுவர் வைத்தாய்' என்றனர். விவாதம் விளைந்து இருதிறத்தாரும் அரசனிடம் சென்றனர். அவ்வூர் அரசனோ முட்டாள். அவ்வரசன் ப்ராஹ்மணனை விசாரித்தபோது 'சுவர் எழுப்பிய கூலியாள் தான் காரணம்' என்று அந்த ப்ராஹ்மணன் கூற; கூலியானை அழைத்து விசாரித்தபோது 'தண்ணீர் விடுகிறவன் அதிகமாகவிட்டான். நான் என்ன செய்வேன்?' என்ன; அவனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்க, 'குயவன் பெரியபாணையைத் தந்தான். அதனால் நீர் அதிகமாயிற்று, நான் என் செய்வேன்?' என்று அவன் கூற, அரசன் குயவனை அழைத்துக் கேட்க, 'நான் சிறிய பாணையையே செய்ய நினைத்தேன். பாணை செய்யும்போது தாஸி ஒருத்தி வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள். அவளைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால், பாணை பெருத்து விட்டது. நான் என் செய்வேன்?' என்ன; பிறகு தாஸியை விசாரிக்க, 'வண்ணான் என் சேலையை குறித்த நேரத்தில் கொண்டுவந்து கொடுக்காததால், அவனைக் காணப் பலமுறை சென்றேன்' என்று அவள் கூற, வண்ணனை அழைத்துக் கேட்க, அவன் 'துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

(திகம்பரச்சாமியார்) உட்கார்ந்திருந்தார். எவ்வளவு அசைத்தும் அவன் நகரவில்லை. அவன் தானாக எழுந்துசென்றபின் துணியைத் துவைத்துத் தர வேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் தாமதத்திற்கு அவனே காரணம்' என்றான். இறுதியாக அமணனைத் தேடிப்பிடித்துக்கொண்டு வந்து 'நீ தானே குற்றவாளி' என்ன, அவன் மெளனச்சாமியாராகையால் வாயைத் திறக்கவில்லை. 'உண்மையில் குற்றம் தன் பேரிலே இருப்பதால் தான் இவன் வாயைத் திறக்கவில்லை. இவன் தலையைக் கொய்து விடுங்கள்' என்று அரசன் கட்டளையிட்டான். அமணன் குற்றம் செய்யாதபோதும் அவன் தலையில் குற்றம் ஏறினாப்போலே, கண்ணபிரான் தீம்பு செய்யாதபோதும் அவன் தலையில் குற்றம் ஏறும் என்று காட்டுகிறார் நம்பிள்ளை.

(எம்பிரான் நீ இங்கே வாராய்) என் நாயகனே! உன் பேரிலே குற்றத்தைச் சொல்லுபவர்களிடத்திலிருந்து அவர்கள் நினைவும், சொல்லும் பொறுக்காதவர்கள் வலிக்கும் இங்கே வாராய்.

(நல்லார்கள் வெள்ளறை நின்றாய்) உன்னிடத்தில் சிறிது குறை சொன்னாலும் அதனைப் பொறுக்க முடியாமல் மிகுந்த பரிவுடன் உனக்கு என் வருமோ என்றஞ்சிக் காப்பிடும் மங்களாஸாஸநபரர்கள் வாழ்கின்ற திருவெள்ளறையில் நின்றருளினவனே.

(ஞானச்சுடரே) ஜ்ஞானமாகிற ஒளியையுடையவனே!

(உன்மேனி) அந்த ஜ்ஞானத்தையும், அதற்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்தையும் வெளிப்படுத்தும்படியான திருமேனியை.

(சொல்லாரவாழ்த்தி) சொல் நிறையும்படி துதித்து, "எப்பொருட்டும் சொல்லான்" என்றும், "சொல்லினால் தொடர்ச்சி நீ சொல்படும் பொருளும் நீ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலேயே சொல் நிறையும். கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்ற திருவெள்ளறைக் கண்ணனை நன்றாகத் துதித்து மங்களாஸாஸநம் செய்து.

(சொப்படக்காப்பிடவாராய்) நன்றாகக் காப்பிட வாராய். 'சொப்பட' என்றால் நன்றாக என்று பொருள்.

ஆரூம்பாட்டு

கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல் கருநிறச் செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தான் என்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு
மஞ்சுதவழ் மணிமாட மதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய்
அஞ்சுவன் நீ அங்கு நிற்க அழகனே காப்பிடவாராய்.

பொழிப்புரை:

மேகங்கள் தவழும்படி மிகவுயர்ந்ததாய், நவரத்தனங்களால் இழைத்த
பூசைலேசத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

மாடங்கனையும், மதினையும் உடைய திருவள்ளறையிலே நின்றருளுமவனே! ‘கம்ஸன் உன் மேல் கோபம் கொண்டு கறுத்த நிறத்தையும், சிவந்த மயிரையுமுடையவளான பூதனையை வஞ்சநையிலே உன்னை முடிப்பதற்காக அனுப்பினான்’ என்றொரு கதை நீ பிறந்த போதே கேட்டதுண்டு. ஆதலால் நீ அங்கே நிற்பதற்கு நான் பயப்படுகிறேன். காப்பிட வேண்டும்படியான அழகையுடையவனே, காப்பிடவாராய்.

விளக்கவுரை:

(கஞ்சன் கறுக்கொண்டு) ‘தேவகியின் எட்டாவது குழந்தையாலே உனக்கு மரணமேற்படும்’ என்ற அசரீரி வார்த்தையைக் கேட்டது முதல், நெஞ்சிலே மிகுந்த விரோதபாவத்தை வளர்த்துக்கொண்டு. ஸந்தேஹத்தாலே ‘மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத’ என்கிறபடியே தேவகியின் ஆறுபிள்ளைகளையும் கல்லிலே அறைந்து கொண்டு, ஏழாவது கர்ப்பம் நழுவிப்போயிற்று என்று விட்டு, ‘எட்டாவது குழந்தை எப்போது பிறக்குமோ’ என்று அதை நலிய நினைத்தான் கம்ஸன். ஆனால் கண்ணனோ தேவகி வஸுதேவர் தவிர வேறெவரும் அறியாதபடி இரவில் அடர்ந்த இருளிலே வந்து பிறந்து, அதே ராத்ரியில் அங்கிருந்து திருவாய்ப்பாடிக்குப் போய்விட்டான். இதனை தூர்க்கையின் வார்த்தையாலே அறிந்து கொண்ட கம்ஸன், உன்னிடத்தில் மிகவும் கோபத்தை உடையவனாய் உள்ளான்.

‘கறுப்பு’ என்றது ‘கறு’ என்று குறைந்துள்ளது. கறுப்பு என்றால் கோபம். உன்னிடம் கோபம் கொண்ட கம்ஸன் உன்னைக் குறித்து.

(கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை இதயாதி) இருளே திரண்டு ஒருவடிவத்தைக் கொண்டு வந்ததைப்போல கருமையான நிறத்தையும், நெருப்புச்சுடர் போலச் செம்பட்டை அடித்த மயிரையும் உடைய பேயாகிற பூதனையை அழைத்து “நேருக்கு நேராகச் சென்றால் உன்னால் அவனை ஒன்றும் செய்யவியலாது. ஆகையால் தாய் போல வேடமணிந்து வஞ்சநத்தால் நமது திட்டத்தை நிறைவேற்று” என்று கூறி அனுப்பினான் என்ற வார்த்தையை முன்பு நீ பிறந்தவுடன் கேட்டதுண்டு. இவ்வார்த்தையை ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவரிடமிருந்து கேட்டு வந்து சொன்னார் என்றும், மதுரையில் பொதுமக்கள் பேசிய செய்தி திருவாய்ப்பாடிக்கு எட்டியது என்றும் கூறுவர்.

(மஞ்சுவழ் மணிமாட மதிள் திருவள்ளறை நின்றாய்) மேகங்கள் தவழும்படி மிகவும் உயர்ந்து, மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட மாடங்கனையும், காப்பாக உள்ள மதினையுமுடையதான திருவள்ளறையிலே நிலையாக நின்றவனே. இதனையே திருமங்கையாழ்வாரும் “மஞ்சலா மணிமாடங்கள் சூழ் திருவள்ளறை” என்றார்.

(அஞ்சுவன் நீ அங்கு நிற்க) ‘தானாகவன்றிக்கே, கம்ஸனால் தூண்டப்பட்டே பூதனை வஞ்சனையால் உன்னை நலிய வந்தாள்’ என்பதைக் கேட்டதிலிருந்து ‘அந்த கம்ஸன் இன்னமும் யாரை அனுப்புவானோ, என்ன செய்வானோ’ என்று நான் பயந்து

கொண்டிருக்கிறேன். திருவாய்ப்பாடியில் முளைக்கும் புல், பூண்டுகள் எல்லாம் அஸுராவேசமுள்ளதாயிருப்பதால், பயத்திற்கு காரணமாயுள்ள அவ்விடத்தில் நீ நிற்பதற்கு நான் அஞ்சுகின்றேன்.

(அழகனே காப்பிடவாராய்) பூதனையைக் கொன்ற பிறகு, கண்ணனுக்கு இன்னமும் என்னென்ன ஆபத்துக்கள் வருமோ என்று பயந்த நந்தகோபர்

“ரக்ஷது த்வாமஸேஷாணம் பூ₄தாநாம் ப்ரப₄வோ ஹரி:!

யஸ்ய நாபி₄ஸமுத்பூ₄தபங்கஜாத₃ப₄வஜ்ஜக₃த்||”

(எவனுடைய திருநாபியிலுண்டான தாமரைப்பூவிலிருந்து உலகங்கள் தோன்றினவோ, அத்தகைய அனைத்துயிர்களுக்கும் காரணமாகிய ஹரி உம்மை பாதுகாக்கட்டும்.) என்று காப்பிட்டார். அதே போலே யசோதையும் இங்கு காப்பிடுகிறாள்.

‘அழகனே காப்பிடவாராய்’ என்பதற்கு பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் “அதிலோகமான அழகையுடையவனே” என்று வ்யாக்யானமருளினமையால் மற்ற திவ்யதேஸத்தெம்பெருமானைக் காட்டிலும் மிகுந்த அழகு உடையவன் திருவெள்ளறை செந்தாமரைக் கண்ணனே என்று தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட அழகு படைத்த உனக்கு, கண்ணெச்சில் படாதபடி காப்பிடவேண்டும்படி வாராய்.

ஏழாம்பாட்டு

**கள்ளச் சகடும் மருதும் கலக்கழிய உதை செய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பின்னை
உள்ளவாறு ஒன்றுமறியேன் ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றாய்
பள்ளிகொள் போது இதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய்**

பொழிப்புரை:

அழகுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்ற பரமபுருஷனே! வஞ்சனை கொண்ட ஸகடாஸுரனையும், இரட்டை மருத மரங்களையும் வடிவும் கட்டுக்குலைந்து அழியும்படி திருவடிகளால் உதைத்துத் தள்ளியவனே! பிள்ளைத்தனத்தில் குறைவில்லாத பெருமையையுடையவனே! நீ பூதனையிடம் பாலுண்ட பிறகு உள்ளபடி ஒன்றும் அறிகிறேனில்லை. இது நீ படுத்துறங்கும் வேளையாகும். காப்பிடவாராய்.

விளக்கவுரை:

(கள்ளச்சகடு இத்யாதி) உறங்கும்போதே உன்னை நலிவதற்காக அஸுராவேசத்தோடு வந்த ஸகடத்தையும், தவழ்ந்து செல்லும்போதே உன்னை நலிவதற்காக அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்டதான இரண்டு மருத மரங்களையும்

வடிவம் கட்டுக்குலைந்து ஸிதிலமாகும்படி காலால் உதைத்தும், திருத்துடைகளால் தள்ளியும்விட்டவனே.

(பிள்ளையரசே) இப்படி மனிதர்களால் செய்யவியலாத வியக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்தாலும், குழந்தைத்தனத்தில் சிறிதும் குறைவற்று நின்ற பெருமையை உடையவனே! 'பிள்ளையரசே' என்ற விளியினால் பெரியாழ்வாருடைய பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் அனைத்துக்கும் விஷயம் திருவெள்ளறை செந்தாமரைக்கண்ணன்தானே என்று நினைக்கத்தோன்றுகிறது.

(நீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை) நீ பூதனையாகிற பேயைத் தாயாகக் கொண்டு, அவளது முலையைக் கையால் பிடித்து வாய்வைத்துச் சுவைத்துண்ட பிறகு.

(உள்ளவாறு ஒன்றுமறியேன்) பார்ப்பதற்குக் குழந்தையாக இருக்கச்செய்தே, அதிமாநுஷச் செயல்களைச் செய்வதால் உன்தன்மையை உள்ளபடி அறியமுடியவில்லை.

நீ பருவத்திற்குத் தகாத செயல்களைச் செய்தபடியாலே இன்றில்லாவிடிலும், பிறிதொரு நாள் என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று பயப்படுகிறேன்.

(ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றூய்) அழகிய மாடங்களும், மதிள்களுமுள்ள திருவெள்ளறையில் நின்றருளுமவனே.

(பள்ளிகொள் போது இதுவாகும்) நீ கண்வளர்ந்தருளும் (உறங்கும்) காலமாயிற்று. மாலையும் மறைந்து இரவும் வந்துவிட்டது.

(பரமனே காப்பிடவாராய்) "பரோ மா யஸ்மாத் ஸ: பரம:" என்கிறபடியே எவனைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவன் இல்லையோ அவன் பரமன் எனப்படுகிறான். திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் 'பரமனே' என்பதற்கு 'ஸ்வஸ்மாத்தபரனே' (அனைவரிலும் மேம்பட்டவனே) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவனது பரமத்வத்தை திருமங்கையாழ்வார் 'அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை ஆதியை அமுதத்தை' என்று காட்டினார்.

மணவாளமாமுனிகள் இவ்விடத்தில் 'ஸௌந்தர்யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே" என்று அருளிச்செய்துள்ளார். ஸௌந்தர்யம் என்றால், அவயவ அழகு. இங்குக் கண்ணழகையே முக்யமாக ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். மற்ற திவ்யதேஹத்து எம்பெருமான்களைவிட அழகிய திருக்கண்கள் உடைமையினாலேயே இவனை 'பரமனே' என்று கூறிக் காப்பிடுகிறார் ஆழ்வார். வேதாந்தமும் 'கப்பாஸம் புண்டூரீகமமேவமக்ஷிணி' (ஆழமான நீரில் முளைத்த, பருத்த தண்டுடன் கூடிய, சூரியனால் அலர்த்தப்பட்ட செந்தாமரையைப் போன்ற இரண்டு கண்களை உடையவன் பரமபுருஷன்) என்பதனால் புண்டரீகாக்ஷண கிய இவனுக்கே பரமத்வம் உண்டேயன்றி, எட்டுக் கண்களையுடைய பிரமனுக்கோ, முக்கண்ணனாகிய ஸிவனுக்கோ, ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரனுக்கோ பரமத்வம் இல்லை என்று காட்டியதன்றே. இவனது திருக்கண்களே இவனைப் 'பரமன்' என்று கோள்சொல்லித்தருகிறது.

ஸீதையிடம் தூதுசென்றான் அநுமன். அநுமனை முதன்முதலில் கண்ட ஸீதை, அவன் ராமனிடமிருந்தே வந்திருக்கிறானா என்பதை அறிவதற்காக 'ராமனது அங்க அடையாளங்களைக் கூறுவாயாக' என்று சொன்னாள். அப்போது அநுமன் "ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:" (தாமரைஇதழ் போன்ற கண்களை உடையவன். எல்லா பிராணிகளின் மனத்தையும் அபஹரிப்பவன்) என்றான். கிஷ்கிந்தையில் இருந்த உனக்கு அனைவருடைய உள்ளத்தையும் ராமனுடைய திருக்கண்கள் கவர்ந்தன வென்பது எப்படித்தெரியும் என்று கேட்டாள் ஸீதை. அதற்கு அநுமன், காட்டிலே கிளைக்குக் கிளை தாவித்திரிகிற, நிலையில்லாத மனத்தையுடைய விலங்கினத்தவனாகிய என்னையே, அவனது தாமரைக்கண்கள் கவர்ந்து விட்டதால், மற்றையோர் மனத்தையும் கொள்ளை கொண்டிருக்குமென்பது தன்னடையே தேறுமன்றே என்றான். இப்படிப்பட்ட கண்ணழகுடையவன் நமது செந்தாமரைக் கண்ணன்.

வையவந்தவர்களையும் வாழ்த்தச் செய்யும் இவனுடைய கண்ணழகு. 'உன் காது மூக்கை அறுத்தவன் யார்?', என்று கேட்ட கரதூஷணர்களிடம், ராமனை வையவேண்டிய தருணத்தில் "புண்ட₃ரீகவிஸாலாக்ஷுள்" என்று இக்கண்ணழகை சூர்ப்பணகை புகழ்ந்து பேசினாள்.

தூர்யோதநன் கண்ணனைக் குறைகூறும்போதும், அவனது கண்ணழகைக் கொண்டாடினாள்.

"பீஷ்மத்₃ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மது₄ஸூ₃நு!

கிமர்த்த₂ம் புண்ட₃ரீகாக்ஷ! பு₄க்தம் வருஷலபே₄ஜநம்॥"

செந்தாமரைக்கண்ணா! அறிவிற்கிறந்த பீஷ்மரிடமும், குலத்திற்கிறந்த த்ரோணரிடமும் உணவு உட்கொள்ளாமல், அரசனான என் அரண்மனையிலும் விருந்துண்ணாமல், தாழ்ந்தவனிடம் போய் உணவு உண்டாயே, என்று கண்ணனை வைய வந்த போதும், அவனது கண்ணழகுக்குத் தோற்று தூர்யோதநன் 'புண்ட₃ரீகாக்ஷ' என்று அவனைக் கொண்டாடினாள். திருவெள்ளறை எம்பெருமான், எதிரிகளும் ஈடுபடும்படியான கண்ணழகைக் கொண்டிருப்பதால், ஆழ்வார் இவ்வழகுக்கு கண்ணெச்சில் பட்டுவிடுமோ என்று பயந்து காப்பிடல் பதிகத்தை இவனுக்கே ஸமர்ப்பித்தார் போலும்.

மற்ற திவ்யதேஸத்து எம்பெருமான்களை நான்காம்பத்திலிருந்து அனுபவிக்கும் பெரியாழ்வார், திருவெள்ளறை எம்பெருமானை மட்டும் பிள்ளைத்தமிழின் இடையில் இரண்டாம்பத்தில் அநுபவிப்பதால் காப்பிடவேண்டும்படி, மற்ற திவ்யதேஸத்து எம்பெருமான்களைவிட இவன் மிகுந்த அழகுடையவன் என்று விளங்குகிறது.

எட்டாம்பாட்டு.

**இன்பமனை உயர்த்தாய் இமயவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்ட கோவே கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்றே
செம்பொன் மதிற் வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலி காணங்குக் கடிதோடிக் காப்பிடவாராய்.**

பொழிப்புரை:

உன் குணங்களாலும், செயல்களாலும் எனக்கு மேன்மேலும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கினவனே! தேவர்களுக்கு எந்நாளும் அறிவதற்கு அரியவனே! கும்பத்தையுடைய குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொன்ற அரசனே! கொடியவனான கம்ஸனுடைய மனத்திலே யமனைப்போல் பயங்கரமாகத் தோன்றி, பயத்தை விளைவிப்பவனே! திருவெள்ளறையை இருப்பிடமாக உடையவனே! செல்வச்செருக்கோடே வளர்கின்றவனே! அவ்விடத்தில் பார்ப்பவர்களுக்கு பயத்தை விளைவிக்கும் தூர்க்கை நடமாடுகிறாள். ஆதலால், அங்கு நிற்காமல் நான் காப்பிடும்படியாக விரைவாக ஓடிவா.

விளக்கவுரை:

(இன்பமதனை உயர்த்தாய்) க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் உன்னுடைய குணங்களாலும், திவ்யமான செயல்களாலும் எனக்கு மேன்மேலும் இன்பத்தைக் கொடுத்தவனே! “தொல்லை இன்பத்திறுதி கண்டாளே” என்னும்படியான ஆநந்தத்தைக் கொடுத்தவனே!

(இமயவர்க்கு என்றும் அரியாய்) தங்களுடைய அறிவாற்றலைக் கொண்டு உன்னைப் பெற முயலும் தேவர்களுக்கு என்றும் அடைய முடியாதபடி இருப்பவனே.

கீழே ‘இன்பமதனை உயர்த்தாய்’ என்பதால் இடைச்சிக்கு வசப்பட்ட எளிமையையும், ‘இமையவர்க்கென்றும் அரியாய்’ என்பதால் பிரமன் முதலியவர்களுக்கும் அடையவியலாத மேன்மையையும் காட்டுகிறார் ஆழ்வார்.

பரத்வம், ஸௌலப்யம் என்ற இரண்டு குணங்களையும் எம்பெருமானிடத்தில் மட்டுமே நாம் ஒருசேரக்காணமுடியும். பொன்னாலான மலையான மேருவுக்கு பரத்வம் (மேன்மை) உண்டு. ஆனால் நாம் அம்மலைக்குச் செல்லவோ, அங்கிருக்கும் தங்கத்தை வெட்டி எடுத்து வரவோ முடியாது. தெருவில் கிடக்கும் கட்டைக்கும் கல்லுக்கும் ஸௌலப்யம் உண்டு. ஆனால் மேன்மையற்ற அவைகளால் நமக்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை. பரத்வமோ, ஸௌலப்யமோ மட்டும் இருப்பதால் என்ன பயன்? எம்பெருமானிடத்தில் மட்டுமே இவ்விருகுணங்களும் உள்ளன. ஓரோரு அவதாரத்திலும் எம்பெருமான் இவ்விரண்டு குணங்களையும் சேர்த்தே வெளிப்படுத்தியுள்ளான்.

ஸீதையைப் பிரிந்தும் உயிர்தரித்திருக்கும் ராமன், லக்ஷ்மணனைப் பிரிந்து உயிர் வாழமாட்டான் என்பதனை ஸுகசாரணர்கள் மூலம் அறிந்த ராவணன், லக்ஷ்மணன் ‘ஸக்தி’ ஆயுத்ததால் அடிபட்டு மயங்கிக் கிடந்த போது, அவனைத்தூக்கிக் கொண்டு செல்ல முயன்றான். ராவணன் மூர்ச்சையடைந்த லக்ஷ்மணனை ஒரு கையால் தூக்கப்பார்த்தான், இரண்டு கைகளால் தூக்கப்பார்த்தான், 20 கைகளாலும் அசைக்கக்கூட முடியவில்லை. பரிகரங்களோடு கூடியும் லக்ஷ்மணனை இருந்த பூசைலேசத்யாபாதம்— ஜனவரி 2010

இடத்தைவிட்டு அசைக்கமுடியவில்லை. அப்போது ராவணன் –

“ஹிமவாந் மந்த₂ரோ மேரு: த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை:|

ஸக்யம் பு₄ஜாப்₄யாம் உத்₃த₄ர்த்தும் ந ஸங்க₂யே பு₄ரதாநுஜ:||

(இமயமலை, மந்தரமலை, மேருமலை, தேவர்களோடு கூடிய மூவுலகம் ஆகியவற்றை பெயர்த்தெடுக்கக்கூடும். ஆனால், பரதனின் தம்பியான இந்த லக்ஷ்மணனை யுத்தபூமியில் தூக்கமுடியாது) என்று கூறித் திரும்பினான்.

அடுத்த நிமிடம் ஓடிவந்தார் திருவடியான ஹநூமாந். ஒரு மாலையை எடுத்துச் செல்வது போலே லக்ஷ்மணனை எடுத்துக் கொண்டு சென்றார். இதன் காரணமென்ன? “ஸத்ருணாம் அப்ரகம்ப்யோ஽பி லகு₄த்வம் அக₃மத் கபே:” என்றார் வால்மீகி. இதனையே கூரத்தாழ்வான் “யல்லக்ஷ்மணஸ் த்வத₃நுஜோ ரிபுஸக்திமுக்₃த₄: ஸத்ரோர் கு₃ரு: ஹநுமதஸ்து லகு₄ர் பு₃பூ₄வ” (அதி.ஸ்த.28) (எதிரியான ராவணனுடைய ஸக்தி என்கிற ஆயுத்தாலே மோஹித்தவரான உன் தம்பியான லக்ஷ்மணன் எதிரிக்கு அசைக்கமுடியாதபடி கனத்தவனாகவும், அநுமனுக்கு பூமாலை போன்று எடுக்கலாம்படி லகுவாகவும் ஆனான்.) என்று அருளிச்செய்தார்.

நெஞ்சிலே விரோதத்தைக் கொண்ட ராவணனுக்கு அரியவனாகவும், பக்தியுடைய அநுமனுக்கு எளியவனாகவும் ஆனார் இளையபெருமாள்.

“சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவனடிக்கீழ் புகநின்ற செங்கண்மால்” என்று ந்ருஸிம்ஹப்பெருமானைப் பற்றிய ஆழ்வாரின் பாசுரத்தைக் கேட்ட சிலர், எப்படி ஒரே ஸமயத்தில் கோபமும், கருணையும் ஒருவனிடத்தில் இருக்கமுடியும் என்றனர். அதற்கு, எம்பெருமானார் ‘காட்டிலே பெண் சிங்கமானது குட்டிக்கு பால் கொடுத்துக் கொண்டே குகைவாயிலில் வந்து நிற்கும் யானையோடு சண்டையிட்டு அதன் மஸ்தகத்தைப் பிளக்கும். ஒரு ஸாதாரண பெண் சிங்கத்திற்கே இத்தன்மை இருக்கும்போது, எங்கள் நரசிங்கபெருமான் ஒரே ஸமயத்தில் இரணியனிடம் கோபத்தையும், ப்ரஹ்லாதனிடம் அருளையும் காட்டுவதில் விடப்பில்லையே’ என்றார்.

கண்ணபிரான் பள்ளிகொண்டிருக்கும்போது அர்ஜுநனும், துர்யோதனனும் படைத்துணை வேண்டிவர, பக்தனான அர்ஜுநனுக்குத் தன்னையே கொடுத்து, துர்யோதனனுக்கு படைகளான பதரைக் கொடுத்தது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் அடைய அரியவன் அன்றே ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டு உரலோடு இணைந்திருந்து ஏங்கி அழுதான். ‘ப்ரஹ்மாவாயிழந்து போதல், இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல்’ (ஸ்ரீவசநபூஷணம்-242). இதனை நம்மாழ்வார் ‘பத்துடையடியவர்க்கெளியவன், பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்’ என்றார்.

‘நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலம் தன்னை அயன்’ என்று எம்பெருமானுடைய உந்தித்தாமரையில் உண்டாகி, அவனிடமிருந்தே வேதங்களைப் பெற்று, திருநாபியிலேயே இருந்தாலும், கடற்கரையிலே குடிசை கட்டி வாழும் மீனவனால் கடலை அளவிட்டு அறியமுடியாதாப்போலே பிரமனாலும் பகவானை

அறியமுடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன்

“அஹோ ப₄க்₃யம் அஹோ ப₄க்₃யம் நந்தகோபவர்ஜைளகஸாம்|

யந்மித்ரம் பரமாநந்த₃ம் பூர்ணம் ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம்||

என்று பிரமன் புகழும்படி திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்க்குப் பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மாநுபவத்தைக் கொடுத்தான். இப்படி எம்பெருமான் அடியார்க்கு எளியனாயும், மற்றையோர்க்கு அரியனாயும் இருக்கிறான். இதனையே பெரியாழ்வார் அநுபவிக்கிறார்.

(கும்பக்களிறட்ட கோவே) ‘கும்பமிகு மதயானை’ என்கிறபடியே உயர்ந்த மஸ்தகத்தையுடைய கம்ஸனது பட்டத்துயானையான குவலையாபீடத்தை அழித்த ஸூரனான அரசனே.

(கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்றே) உனக்கு எப்போதும் தீமையை யே புரியும் கம்ஸனுடைய மனத்திலே பயத்தை உண்டு பண்ணுமவனே! யமனைப்போல் தோன்றாமவனே.

(செம்பொன் மதிள் வெள்ளறையாய்) சிவந்த பொன்னைப் போலே மிகவும் விரும்பத்தக்க மதினையுடைய திருவெள்ளறையை இருப்பிடமாக உடையவனே.

(செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்) சக்ரவர்த்தித் திருமகனான ராமனைப்போலே பலராலும் நியமிக்கப்படுமவனாய் வளராமல், ஒருவருடைய கட்டளைக்கும் கீழ்ப்படாமால், தன் இஷ்டப்படி நடந்துகொண்டு, விருப்பப்படி உண்டு செல்வச் செருக்கோடே வளருகிற பிள்ளையே. “உன்னை நான் என் கையில் கோலால் நொந்திட மோதவும் கில்லேன்” என்று செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த பிள்ளையே.

இவன் செல்லப்பிள்ளை என்பதை “அஞ்சஉரப்பாள் அசோதை ஆண்டவிட்டிடிருக்கும்” என்று ஆண்டாள் பாசரம் கொண்டும் அறியலாம். கண்ணனுடைய தீம்புகளை எவரேனும் யசோதையிடம் வந்து முறையிட்டால், இவன் கண்ணனைக் கண்டிக்கமாட்டான். வந்தவர்கள் முன்பு, ஒப்புக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுவாள். இவளது வார்த்தை கண்ணனை இன்னும் நூறுமடங்கு தீம்புகள் செய்யத் தூண்டும். அப்படிச் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த பிள்ளையே!

(கம்பக்கபாலி காணங்கு) பார்ப்பவர்களுக்கு நடுக்கத்தை உண்டாக்கும் உக்ரமான மழுவையும், கபாலத்தையும் உடையவனான துர்க்கை நடமாடுமிடமடா அது.

கபாலி என்பதற்கு ருத்ரன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தகப்பனான ப்ரஹ்மாவின் தலையைக் கிள்ளியபடியாலே, அவனாலே “கபாலீ த்வம் ப₄விஷ்யஸி” (கபாலியாகக் கடவாய்) என்று ஸபிக்கப்பட்டு, அதனால் கையிலே கபாலத்தையேந்திய ருத்ரனையும் கபாலி என்பது குறிக்கும். “வெந்தார் என்பும் சுடுநீறும் மெய்யில் பூசிக் கையகத்தோர் சந்தார் தலைகொண்டு” என்கிறபடியே உடலிலே சாம்பலைப்பூசி, எலும்புமாலை அணிந்து புலித்தோலுடுத்து நாற்சந்தியிலே நடமாடும் கபாலியைக் கண்டு குழந்தையான நீ பயந்துவிடுவாய்.

(கடிதோடிக் காப்பிடவாராய்) ஆதலால் நான் காப்பிடும்படி விரைந்து ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

ஓடிவந்துவிடு.

ஒன்பதாம்பாட்டு

**இருக்கொடு நீர் சங்கில் கொண்டிட்டு எழில் மறையோர் வந்துநின்றார்
தருக்கேல் நம்பி சந்தி நின்று தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சிலநாள்
திருக்காப்பு நானுன்னைச் சாத்தத் தேசுடை வெள்ளறை நின்றாய்
உருக்காட்டும் அந்தி விளக்கு இன்றொளிகொள்ள ஏற்றுகேன் வாராய்.**

பொழிப்புரை:

ரிக்வேத மந்த்ரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தீர்த்தத்தைச் சங்கத்திலே கொண்டு அந்தணர்கள் உனக்கு ரகசியிடுவதற்காக வந்து நின்றார்கள். தீம்பிலே கைதேர்ந்தவனே! நாற்சந்தியிலே செருக்குடன் திரியாதே. இன்னும் சிலகாலமாவது தாயினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நட. ஒளியுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்பவனே! இப்போது நான், உனக்குக் காப்பிடுவதற்காக, உன் திருமேனி வடிவத்தைக் காட்டுகின்ற ஒளியுடைய அந்தி விளக்கை ஏற்றுகிறேன். அதனைக் கண்டருளும்படி வாராய்.

விளக்கவுரை:

(இருக்கொடுநீர் சங்கில் கொண்டிட்டு எழில்மறையோர் வந்துநின்றார்) “வேதப் புனிதவிருக்கை” என்கிறபடியே புருஷஸூக்தம் முதலான ரிக்குக்களோடே தூய ஜலத்தையும் சங்கிலே கொண்டு, உனக்கு காப்பிடுவதற்காக சிறந்த வைதிகர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் வந்து நின்றார்கள். உன்னுடைய தந்தையான நந்தகோபனும் இப்படித்தானே செய்வார்.

(தருக்கேல் நம்பி இத்யாதி) ‘வந்து நிற்கும் அந்தணர்களால் காப்பிட்டுக் கொள்வதற்காக வா’ என்று யசோதை கூறியதைக் கேட்டபிறகும் நாற்சந்தியில் செருக்குடன் வினையாடப் போனதாலே ‘தருக்கேல் நம்பி சந்தி நின்று’ என்கிறார். தீம்பினால் பூர்ணானவனே! நாற்சந்தியில் செருக்கோடு திரியாதே.

(தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய் சிலநாள்) இன்னம் சிலநாளாவது தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு நடந்து, தாய்சொல்லைத் தட்டாதவனாக இரு.

(திருக்காப்பு நானுன்னைச் சாத்த) உனக்கு நான் அழகிய ரகசியிடும் பொருட்டு. திருப்பல்லாண்டின் முதற்பாட்டிலே “உன் செவ்வடி செவ்வித் திருக்காப்பு” என்று கூறி வினைச்சொல் இல்லாமல் விட்ட பெரியாழ்வார் ‘இந்த பதிகத்தில்’ திருவெள்ளறை எம்பெருமானுக்கு திருக்காப்பு சாத்த விரும்புவதாகக் கூறுவதை நோக்கினால் திருப்பல்லாண்டை பெரியாழ்வார் செந்தாமரைக் கண்ணன் விஷயமாகவே அருளிஞர் என்று விளங்குகிறது என்று திருவெள்ளறை

மேலத்திருமானிகை வர்த்தமான அம்மாளாசார்யஸ்வாமி அருளிச்செய்வார்.

(தேசடை வெள்ளறை நின்றாய்) சிறந்தவர்கள் வஸிக்கையாலே வந்த ஒளியையுடையதான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே.

(உருக்காட்டும் அந்திவிளக்கு) உன் திருமேனியைக் காட்டும் திருவந்திக் காப்பு. திருவந்திக்காப்பு ஏற்றி எடுப்பது, இதற்கு மேலில்லை என்னும்படி அழகிய எம்பெருமானது திருமேனியைக் காண்பதையே பயனாக உடையதாகையால் 'உருக்காட்டும்' என்கிறார்.

(இன்றொளிகொள்ள ஏற்றுகேன் வாராய்) இப்போது ஒளியையுடையதாக ஏற்றுக்கிறேன். இதைக் கண்டருள்வதற்காக விரைவாக வாராய். தற்காலத்திலும் விளக்கேற்றி, குழந்தைகளுக்குச் சுற்றுவது வழக்கமாயிருப்பது காண்க.

பத்தாம்பாட்டு.

**போதமர் செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன் தன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் சொன்னமலை
பாதப்பயன் கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார் வினைபோமே.**

பொழிப்புரை: பெண்களுள் மேம்பட்டவளான யசோதைப்பிராட்டி, தன் பிள்ளையான கண்ணனை ரகசியிட அழைத்த வார்த்தையை அடியொற்றி, தாமரைப்பூவில் பொருந்தியிருப்பவளான பெரியபிராட்டியாரோடு எப்போதும் கூடி திருவெள்ளறையில் நிற்கும் செந்தாமரைக்கண்ணனைப்பற்றி வேததாத்பர்யமறிந்தவரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த சொல்மாலையான இத்திருமொழியில் ஓரடியை கற்பதனால் பக்தராக உள்ளவர்களின் பாபங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்.

விளக்கவுரை:

(போதமர்செல்வக்கொழுந்து) தாமரை மலரைப் பிறந்தகமாகவும், எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் உறைவிடமாகவும், எம்பெருமானின் தேவிமாருள் முதன்மை பெற்றவளுமான பங்கயச்செல்வி நாச்சியார்.

(புணர் திருவெள்ளறையானை) பிறந்தகமான தாமரைமலரை மறந்து, 'அகலகில்லேன் இறையும்' என்று ஒருநொடிப்போதும் எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத வள் பங்கயச்செல்வி நாச்சியார். அப்படி அவள் இவனைவிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவெனில்;

'போது அமர் செல்வக் கொழுந்து' என்பதால் இவள் ஒரு கொழுந்து போன்றவள். ஒரு கொடியானது பற்றுக்கொம்பு இல்லாமல் தனித்திராது. 'கோல் தேடி ஓடும் கொழுந்து' என்றார் பூதத்தாழ்வார். எப்படிக்கொடியானது கொள்கொம்பில்லாமல் உயிர்

தரியாதோ, அது போலே இவளும் புண்டரீகாஷ்டாகிய கொள்கொம்போடு கூடியல்லது இராள். கொள்கொம்பானது ஆதாரமாய்க் கொடியைத் தாங்கி நிற்கும். அதன் மேலே படர்ந்த கொடியே ப்ரதாநமாயிருக்கும். அது போலே செந்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநராய், இவளே திருவெள்ளறையில் ப்ரதாநையாய் ஆதிபத்யம் பண்ணுகிறாள். இப்படித் தன்னைக் காட்டிலும் அழகு, கருணை, போக்யதை முதலியவற்றில் விஞ்சிய பெருமைபடைத்த அவ்வூரின் அரசியான பங்கயச்செல்வி நாச்சியாரோடு எப்போதும் கூடியுள்ள செந்தாமரைக் கண்ணனை.

(மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை) ‘என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ’ என்றும், ‘எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனைப் பிள்ளையாகப் பெற்று, இவனுடைய பிள்ளைப்பருவ விளையாட்டுக்கள் அனைத்தையும் அனுபவித்தவளாகையாலே பெண்களுள் மேம்பட்டவளான யசோதைப்பிராட்டி.

(மகன் தன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம்) அழகிய உருவத்தாலும், மென்மை முதலிய குணங்களாலும், திவ்யமான செயல்களாலும் எப்பொழுதும் காப்பிடவேண்டும்படியிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளையை, அவனிடத்திலுள்ள அன்பெல்லாம் தோற்றும்படி காப்பிட்ட பாசுரங்களை.

(வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல) பகவானுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவதே வேதத்தின் உட்பொருள் என்று அறிந்து, அதனை அநுஷ்டாநத்தில் கைக்கொள்ளவல்ல.

(விட்டுசித்தன் சொன்னமாமலை) எம்பெருமானை மனத்திலே உடையவர். அல்லது எம்பெருமானது சித்தத்திலே இருப்பவரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த.

(பாதப்பயன் கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார் வினைபோமே) ஒவ்வொரு பாட்டின் பின்னடியிற் சொன்ன பயனான மங்களாஸாஸனத்தை “உகந்தருளின நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊனும், உறக்கமுமின்றிக்கே” என்கிறபடியே யாத்ரையாகக் கொண்ட பக்திமாண்களின் மங்களாஸாஸநவிரோதி பாபம் தன்னடையே விட்டுவிடலாம். ஒரு பாசுரத்தின் ஓரடியே பாபத்தை பறந்தோடச் செய்யுமெனில், இத்திருமொழியின் பெருமை அளவிடக்கரியதென்பது தேறுகிறது.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்
(காப்பிடல் – எளியநடைவிவரணம் முற்றிற்று)

61. லீலாலதாக்ருபாணீப்ருங்காரபதத்க்ரஹார்பிதகராக்ரா:।

ப்ரோதாவதம்ஸிதகுசா: பதாப்ஜ ஸம்வாஹிநீ: வயம் ஸ்துமஹே॥

விளக்கவுரை: தமது உடம்பிலுள்ள உஷ்ணம் எம்பெருமானைத் தாக்காமலிருப்பதற்காக ஈரவஸ்த்ரங்களை மார்பில் அழகுறச் சாத்திக் கொண்டிருக்கும் கொங்கைகளை உடையவர்களாயும், திவ்யதம்பதிகளது வினையாட்டுக்கான கொடி, கத்தி, பொன்வட்டில், படிக்கம் இவற்றைக் கை நுனியில் ஏந்திநிற்கும் பரிசாரிகைகளையும் திருவடி வருடும் பெண்களையும் வணங்குவோமாக.

62. முகுலிநலிநாஸ்ஸகௌமுதீகா இவவஸூநிஸா விமலாதிகாநவாபி।

ஸிரஸிக்ருத நமஸ்யதேகஹஸ்தா இதரகரோச்சல சாமரா: ஸ்ரயேம்॥

விளக்கவுரை: விமலா, உத்கர்ஷ(ஷி)ணீ முதலிய ஒன்பது சாமர கன்னிகைகள் ஒருகையைத் தங்கள் தலைமேல் கூப்பித் தொழுமவர்களாயும் மற்றொரு கையினால் சாமரம் வீசுவவர்களாயும் உள்ளனர். இது எது போலேயிருக்கிறதென்றால் தாமரைப்பூக்கள் மொட்டிக்கப்பெற்றதாயும், அழகிய நிலா ஒளி வீசுவதாயும் உள்ள அழகிய ராத்திரியைப் போன்று உள்ளது. அத்தகைய சாமரகன்னிகைகள் ஒன்பதின்மரையும் ஆஸ்ரயிப்போமாக.

“ஏகேந பாணிநா யோ வை ப்ரணமேத் தேவமச்ச்யுதம் தஸ்ய தண்ட: கரச்சேத:” ஒற்றைக் கையால் வணங்குமவர் கையை வெட்டச்சொல்லியுள்ளனவே ஸாஸ்திரங்கள். இப்படி பெண்கள் ஒருகையால் வணங்குவது குற்றமன்றோ எனின்; அவர்கள் சாமரமேந்திய கையராய் பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால் குற்றமில்லை.

63. உத்புல்ல பங்கஜ தடாகமிவோபயாநி

ஸ்ரீரங்கராஜமிஹ தக்ஷிண ஸவ்யஸீம்தோ:।

லக்ஷமீம் விஹாரரஸிகாமிவ ராஜஹம்ஸீம்

சாயாமிவாப்யுதயிநிம் அவநீம் ச தஸ்யா:॥

விளக்கவுரை: இது முதலாக 14 ஸ்லோகங்களால் உத்ஸவமூர்த்தியாகிய நம்பெருமானைத் துதிக்கிறார். மேலே சொன்ன 62 ஸ்லோகங்களும் அவதாரிகையாகும். இனிமேல் தான் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் துவங்குகிறது.

ஸ்ரீரங்கத்தில் கர்ப்பக்ருஹத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனை ஒரு தாமரைத்தடாகமாகத் தாமரைக்குளத்தில் தாமரை மலர்கள் இருக்கும். இங்குப் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

பெருமானது கண், கை, கால், வாய் முதலிய தாமரை மலர்கள் உள்ளன. பெருமாளுக்கு வலப்பக்கத்திலும், இடப்பக்கத்திலும் தாமரைக்குளத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்னப்பறவை போன்று ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் அவளது நிழல் போன்ற பூமிப்பிராட்டியும் எழுந்தருளியுள்ளனர். அத்தகைய நம்பெருமானையும் உபயநாய்ச்சிமாரையும் அடையக்கடவேன்.

“கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும்

கண்ணினையும் அரவிந்தம் அடியும் அஃதே” என்று திருமங்கையாழ்வாரும்,

“மாயக்கூத்தா வாமனா வினையேன் கண்ணா கண்கை கால்

தூய செய்ய மலர்களா சோதிச் செவ்வாய் முகிழ்தா

சாயல் சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள்

வாசத்தடம்போல் வருவானே” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளியுள்ளார்.

பூமிதேவி சக்களத்தி உணர்ச்சியின்றி இருப்பதனைத் திருமகளின் நிழல் போன்றுள்ளாள் எனக்கூறியுள்ளார்.

64. பிப நயந புரஸ்தே ரங்க துர்யாபிதாநம்

ஸ்திதமிவ பரிபுல்லத் புண்டரீகம் தடாகம்|

ஸ்ரியமபி விஹரந்தீம் ராஜஹம்ஸீமிவாஸ்மிந்

ப்ரதிபலநமிவாஸ்யா: பஸ்யவிஸ்வம்பராம் ச||

விளக்கவுரை: கீழ்ப்ஸ்லோகத்தில் சொன்னதை வேறொரு கோணத்தில் பேசுகிறார் இதில். கண்ணே! உன் விடாய் தீர்ந்து மகிழ்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் ஸ்ரீரங்கத்தில் உன கண்ணெதிரே விளங்கக்கூடிய ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய எந்நாளும் மலர்ந்தே இருக்கக்கூடிய தாமரைகள் பலவற்றை உடைய தாமரைத்தடாகத்தைப் பருகுவாயாக. இந்தத் தாமரைப் பொய்கையிலே விளையாடுகின்ற அன்னப்பறவை போன்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும், அந்தத் திருமகளது பிரதிபிம்பம் போன்ற பூமிதேவியையும் வணங்குவாயாக.

“அண்டர்கோன் அணிஅரங்கன் என்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்யொன்றினைக் காணவே” என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளியுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

அபரை:—ஓவ்வொரு பலத்தைக் கொடுப்பவர்களும் உனக்கு நியாயங்களுமான மற்ற இந்திராதி தேவர்களினால், ந:—எங்களுக்கு, கிம் — அடையவேண்டிய ப்ரயோஜநம் என்ன உண்டு? த்வயி—நீ, அப்ரஸந்நே — அருள்புரியாயாகில், இஹ — நாங்களிருக்குமிஸ்ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவர்களாய், அபரை:—உனக்குப் பரதந்த்ரராய், உன்னுடைய (சா) யாநுவர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளினால், ந:— எங்களுக்கு, கிம் — எந்த ப்ரயோஜநம் பெறக்கூடும்.

தாத்தப்ர்யம்: உன்னைப்போல ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான மற்றுமநேக தேவர்களுளரன்றோ, அவர்களையும் பற்றப்பாரீரென்று க்ருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாகக்கருதி, உன்னாலல்லது அவர்களால் எனக்கொரு பொருளில்லையென்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ண! ஸர்வஜகத்காரணனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸமஸ்தசேதநாசேதநங்கனையும் ஸம்ஹரிக்கவல்லனாய், ஸகலபுருஷார்த்தங்கனையும் அளிப்பானாய், ஸர்வஸ்மாத்த்பரனான நீ, என்னிடத்தில் அருள்புரிந்தாயாகில், உன்னாலேயே எல்லா புருஷார்த்தங்கனையும் பெறப்படுகிற எங்களுக்கு, உன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாய், தாங்களொருப்ரயோஜநம் பெறவேண்டுமாகில் உன்னையேயடைந்து பெறத்தக்கவர்களாய், உன்னருளாலே சிறிது ஸாமர்த்த்யத்தைப் பெற்றுத் தங்கனையே பரதேவதையாக ப்ரமித்து ஸர்வாந்தர்யாமியான உன்னையறியாதே துர்மாநிகளாய்த் திரிகிற மற்றவர்களால் எனக்குப் பெறத்தக்க ப்ரயோஜனமொன்று மில்லை; நீயருள்புரியாயாகில், உன் தண்டனைக்கு பயந்து உன் மதத்தையே அநுஸரித்துத் தங்களிஷ்டப்படி மற்றொன்றையும் செய்ய அஸமர்த்தர்களான அவர்களால் நான் அடையவேண்டிய ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லை; ஆகையால், அவர்கள் பக்கல் என்னைக் காட்டிக் கைகழியவிடவொண்ணாது; உன்னுடைய வேணுகாநம் புகுந்தவிடமெல்லாம் புகுரக்கடவதாய், ப்ராணிகள் மேல்விழும் போதே அவர்களுடைய ஸகலாவயவங்களும் த்ருப்தியடையும்படி மிகவுமினிதான உன்னுடைய கடாக்கங்களை என்மேல்விழ்ச்செய்து, அநந்யகதிகனான என்னிடத்தில் அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணியென்கிறார். (29)

30. निबद्धमुग्धाञ्जलिरेष याचे नीरन्ध्रदैन्योन्नतमुग्धकण्ठम् ।

दयाम्बुधे देव भवत्कटाक्ष-दाक्षिण्यलेशेन सकृन्निषिञ्च ॥

நிப₃த்₃த₄ முக்₃த₄ஞ்ஜலிரேஷ யாசே

நீரந்த₄ர தை₃ந்யோந்தத முக்₃த₄கண்ட₂ம்।

த₃யாம்பு₃தே₄ தே₃வ ப₄வத்கடாக்க—

த₃ாக்கிண்யலேஸேந ஸக்ருந்நிஷிஞ்சா।

பதவுரை: த₃யா அம்பு₃தே₄—தயைக்கு ஸமுத்ரமானவனே, (அளவற்ற ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2010

தையுடையவனே) தே₃வ-லீலாவிபூதியைக்கொண்டு கரீடாரஸமநுபவிக்கும் க்ருஷ்ணனே!, (நிப₃த்₃த்₄முக்₃த்₄ாஞ்ஜலி:) நிப₃த்₃த்₄-சேர்க்கப்பட்டும், முக்₃த்₄-ஸரண்யனே வஸீகரிக்கவல்லதுமான, அஞ்ஜலி:-கைகூப்பலைஉடையவனாகொண்டு, ஏஷ:-இந்த தூர்க்கதியையடைந்த நான், (நீரந்த₄ரதை₃ந்யோந்நதமுக்₃த்₄கண்ட₂ம்) நீரந்த₄ர-இடைவிடாமலுள்ள, தை₃ந்ய-மநோவைகல்யத்தினால், உந்நத-அதிகப்பட்டும், முக்₃த்₃-கண்ணநீரினலடைப்புண்டுத்தழுதழுத்துமிருக்கிற, கண்ட₂ம்-குரலையுடைத்தாம்படி, யாசே-இரக்கிறேன், (ப₄வத்கடாக்ஷத்₃ாக்ஷிண்யலேஸேந) ப₄வத-உன்னுடைய, கடாக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, த₃ாக்ஷிண்ய-ஒளதார்யத்தினுடைய, லேஸேந-ஓரம்ஸத்தினால், ஸக்ருத்-ஒருகால், நிஷிஞ்ச - (என்னை) நனைக்கப்பாராய்.

தாத்தபர்யம்: ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தி வருத்தமுற்றாரையன்றோ நான் கடாக்ஷிப்பது, உமக்கு அதுண்டோவென்று க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயமாக, அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

நான், ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலின் நடுவேபுகுந்து, புத்ர, தார, மித்ர, பந்துக்களாகிற பெருமுதலைகளின் வாயிலேயகப்பட்டு நலிவுண்டு, அதுக்குமேலே, ஜந்ம-ஜரா-மரண-ஆதி வ்யாதிகளாகிற பேரலைகளினால் பெருந்துன்பத்தையடைந்து, இனி இதைவிட்டு எப்போது நீங்குவோமென்று வருந்தி, அதுவும் ஏதோவொரு காலத்திலன்றிக்கே ஸர்வகாலத்திலும் அவ்வருத்தமேயாய், அது பொறுக்கவொண்ணாமையாலே மேல் செய்யவேண்டுவதொன்றும் தோற்றாமல் வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு, அனைத்துப் பிழையையும் நீ பொறுக்கலாம்படியாகக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பல்காட்டியிரக்கிறேன்; நீயோ தயாகுணத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருந்தாய், என் துயரத்தைக் கண்டாயாகில் உன்னாலும் பொறுக்கப்போகாது, என்னைக் காட்டிலும் நீ அதிகமாக வருந்தவேண்டிவரும்; அப்படிவருந்தாமல் விளங்கவிரும்பினாயாகில், உன்னுடைய கடாக்ஷத்தின் ஒரு திவலையையாகிலும் வெப்பமெல்லாம் மாற்றும்படியான பனிபடுசிறுதுளிபோல் என்மேல் ஒருகால் தெளித்து என்னை உத்தரிக்கப்பாராயென்கிறார்.

31. पिंछावतंस रचनोचितकेशपाशे पीनस्तनीनयनपङ्कजपूजनीये ।

चन्द्रारविन्दविजयोद्यतवक्त्रबिम्बे चापल्यमेति नयनं तव शैशवे नः ॥

பிஞ்ச₂ாவதம்ஸ ரசநோசித கேஸபாஸே

பீநஸ்தநீ நயந பங்கஜ பூஜநீயே

சந்த்₃ராரவிந்த்₃ விஜயோத்₃யத வக்த்ரபி₃ம்பே₃

சாபல்ய மேதி நயநம் தவ ஸைஸவேந:॥

பதவுரை:(பிஞ்சுவதம்ஸ ரசநோசித கேஸபாஸே) பிஞ்சு—மயில்தோகையை, அவதம்ஸ—தலைக்காபரணமாக, ரசநா—பண்ணிக்கொள்வதற்கு, உசித—யோக்யமான, கேஸபாஸே—சிறந்த திருக்குழலையுடையதும், (பீநஸ்தநீ நயந பங்கஜ பூஜநீயே) பீந—பெருத்த, ஸ்தநீ—கொங்கைகளையுடையரான மாதர்களுடைய, நயந—கண்களாகிற, பங்கஜ—தாமரைப்பூவினாலும், பூஜநீயே—பூஜிக்கத்தக்கதும், (சந்த்₃ராரவிந்த்₃ விஜயோத்₃யத வக்த்ரபி₃ம்பே₃) சந்த்₃ர—சந்த்ரனுடையவும், அரவிந்த்₃—தாமரைப்பூவினுடையவும், விஜய—ஜயத்திலே, உத்₃யத—யத்நத்தினுடைய, வக்த்ரபிம்பே₃—முகமண்டலத்தையுடையதுமான, தவ—உன்னுடைய, ஸைஸவே—பால்யவிஷயமாக, ந:—எங்களுடைய, நயநம்—கண்ணானது,சாபல்யம்—பார்க்கவேணும்மென்கிற பேராசையை, ஏதி—அடைகிறது.

தாத்தபர்யம்: ஆனால், என்னுடைய எந்த அவஸ்தையை நீரநுபவிக்க முற்படவாசைப்படுகிறீரென்று க்ருஷ்ணன் கேட்டதாகக்கருதி, அதுக்கு உத்தரமாகப் பேசுகிறார்.

மயிலிறகு முடிக்கத்தக்கதாகப் பின்னிலிட்ட கூந்தலையும், லோகத்தில் அழகுடையவற்றுக்கெல்லாம் ஒப்பாகச்சொல்லப்படுகிற சந்த்ரனையும், தாமரைப் பூவையும் ஜயிக்கக்காகக் கிளம்பினதுபோல் தோற்றுகிற முகத்தையும் உடைத்தாய், யுவதிகளான பெண்கலெல்லாரும் வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாதபடி எப்போதும் பார்க்கத்தக்கதான உன்னுடைய இளம்பருவத்தையே என்னுடைய கண்ணானது காணவாசைப்படுகிறதென்கிறார். (31)

32. त्वच्छैशवं त्रिभुवनाद्भुतमित्यवैमि यद्वापलं च मम वाग्विवादगम्यम् ।

तत्किं करोमि विरणन्मुरलीविलास-मुग्धं मुखाम्बुजमुदीक्षितुमीक्षणाभ्याम् ॥

த்வச்சை₂ஸவம் த்ரிபு₄வநாத்₃பு₄தமித்யவையி

யச்சாபலம் ச மம வாக₃விவாத₃க₃ம்யம்

தத்தகிம் கரோமி விரணந்முரலீவிலாஸ —

முக₃த₄ம் முக₂ம்பு₃ஜமுதீ₃க்ஷிதுமீக்ஷணாப்₄யாம்॥

பதவுரை: (த்வச்சை₂ஸவம்) த்வத்—உன்னுடைய, ஸைஸவம்—இளந்தன்மையை, (த்ரிபு₄வநாத்₃பு₄தமித்யவையி) த்ரிபு₄வந—மூன்றுலகங்களிலும், அத்₃பு₄தம்—ஆஸ்சர்யகரமாயிருக்கிறது, இதி—என்று, அவையி—அறிகிறேன். மம—என்னுடைய, சாபலம்—பேராசை, யத்—யாதொன்றோ, தத் ச—அத்தையும், (த்ரிபு₄வநாத்₃பு₄தமித்யவையி)—மூன்றுலகங்களிலும் ஆஸ்சர்யகரமாயிருக்கிற தென்றறிகிறேன், (வாக₃விவாத₃க₃ம்யம்) வாக்—வாக்கினாலே, அவிவாத₃—விவாதமில்லாமற்படி(நிர்விசாரமாக), க₃ம்யம்—அடையத்தக்கதும், (விரணந்முரலீ ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்— ஜனவரி 2010

விலாஸமுக்₃த₄ம்)விரணந்—அநேகவிதமாகஸப்தியாநின்றுள்ள, முரலீ—வேணுகாநத் தினுடைய, விலாஸ—விளையாட்டினால், முக்₃த₄ம்—மநோஹரமாயுமிருக்கிற, (முக்₂அம்பு₃ஜம்)—முகாரவிந்தத்தை, ஈக்ஷணப்₃யாம்—கண்களினால், உதீ₃க்ஷிதம்— பார்க்கைக்கு, கிம் கரோமி —என்ன ஸாதந்ததையநுஷ்டிப்பேன்.

தாத்தபர்யம்: எல்லாம் கிடக்க இப்பருவத்தை நீர்காண வாசைப்படுகைக்குக் காரணமென்னென்னில்; சொல்லுகிறார்.

உன்னுடைய இளமையானது, ஸகலலோகங்களிலும் ஆஸ்சர்யகரமாயிருக்கிறது, இதைக்காட்டிலும் வேரோஸ்சர்யகரமான வஸ்து எங்கும் கிடையாது என்று நானறிவேன், ஆகையால் என்னுடைய பேராசையும் அப்பருவத்தையே காணவேணுமென்று அடிகொட்டிக்கொண்டு மிகவும் வளராநின்றது; என்னுடைய வாக்கானது உன்னைத்தடையறத் துதிக்கக்கண்டு, என்கண்கள் தானும் நீ குழலுதும்போது உன்முகவொளியைக்காண வாசைப்படாநின்றது. இதைப் பெறுகைக்கு என்னால் என்ன உபாயம் செய்யப்போம்? நீயே இக்குறையை நீக்கப்பாராயென்கிறார்.

33. पर्याचितामृतरसानि पदार्थभङ्गी-

फलानि वलितविशालविलोचनानि ।

बाल्याधिकानि मदवल्लव भावितानि

भावे लुठन्ति सुदृशां तव जल्पितानि ॥

பர்யாசிதாம்ருதரஸாநி பத₃ார்த்த₂ப₄ங்கீ₃

ப₂ல்க்ஷ₃னி வல்கி₃தவிஸாலவிலோசநாநி

ப₃ால்யாதி₄காநி மத₃வல்லவ ப₄விதாநி

ப₄வேலுடந்தி ஸுத்₃ருஸாம் தவ ஜல்பிதாநி॥

பதவுரை: (பர்யாசிதாம்ருதரஸாநி)பர்யாசித—அடிதொடங்கி முடியளவும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற, அம்ருத—அம்ருதம் போல், ரஸாநி—ஆநந்தஜநகமாயும், (பத₃ார்த்த₂ப₄ங்கீ₃ப₂ல்க்ஷ₃னி) பத₃ார்த்த₂—லோகத்திலுள்ள இதரபதார்த்தங்களினுடைய, ப₄ங்கீ₃—பரிதியையெல்லாம், ப₂ல்க்ஷ₃நி—அஸாரமாகப்பண்ணுவதும், (வல்கி₃த விஸால விலோசநாநி)வல்கி₃த—சஞ்சலமாயும், விஸால—பரப்புடைத்தாயுமிருக்கிற, விலோசநாநி—கண்களையுடையதும், (ப₃ால்யாதி₄காநி) ப₃ால்ய—இளம்பருவத்துக்குரிய பேச்சைக்காட்டிலும், அதி₄காநி—மேலானதும், (மத₃வல்லவ ப₄விதாநி) மத₃—(நாம்சதுரமாகப்போவோம் என்று)கர்வமடைந்திருக்கிற, வல்லவ—இடையர்களினால், ப₄விதாநி—கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற, தவ—உன்னுடைய, ஜல்பிதாநி— பேச்சுக்கள், ஸுத்₃ருஸாம்—ஸ்தீர்களுடைய,

அவ.-ஏழாம்பாட்டு. மஹாப₃லியஜ்ஞவாடத்திலே சென்ற வாமந வேஷத்தோடே தி₃வ்யாயுத₄ங்கனையும் த₄ரித்துக்கொண்டுவரவேணு மென்கிரார்.

ஸ்வா.- (மிக்கவித்யாதி₃) ஓளத₃ார்யத்தாலே மிகவும் பெரியபுகழை யுடையனான மஹாப₃லி யஜ்ஞத்திலே இந்த₃ுரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு சென்று “கொள்வன் நான் மாவலி மூவடிதா” (திருவாய் 3-8-9) என்றருளிச்செய்த வார்த்தை அநந்வயமாய்த் தோற்றுகையாலே ஸிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் ப்ரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்தவளவிலும், முக்₃த₄ஜல்பத்தாலும் “புலன்கொள்மாணய்” (திருவாய் 1-8-6) என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு “இவனுடைய அர்த்தி₂த்வமும் உன்னுடைய ஓளத₃ார்ய ப்ரிதியாலே நீ கொடுக்கிறதுவும் தகுதியன்று காண்” என்ன; “ஓளத₃ார்யத்துக்கும்

மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கி

சக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானையச்சோவச்சோ.(7)

வ்யா.-ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி₃) ஓளத₃ார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழையுடையனான மஹாப₃லியஜ்ஞவாடத்திலே இந்த₃ுரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு சென்று “கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா” (திருவாய் 3-8-9) என்ன; “புலன்கொள்மாணய்” (திருவாய் 1-8-6) என்கிறபடியே ஸர்வேந்த₃ரியாபஹாரகஷம மான இவனுடைய அழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன முக்₃தே₄ாக்தியாலும் மஹாப₃லி அபஹ்ருதசித்தனாய் இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்₃யோகி₃க்கிற வளவிலே, கு₃ருவான ஸூக்ரன் இவன்வடிவும், வரத்தும், சொன்னவார்த்தையும், அதிமாநுஷமாயிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தே₃வகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ த₃ாநம் பண்ணுகிறவிது தகுதியன்று” என்று த₃ாநத்தை நிரோதி₄க்க; அவன் அது கேளாதே உத்₃கம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உத்₃கபாத்ரத்₃வாரத்திலே ஸூக்ரன் ப்ரவேசித்து

அரு.- ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி₃). மேலேத₃ாநமென்றிருக்கையாலே த₃நுகு₃ணமாக “மிக்கபெரும்புகழ்” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (ஓளத₃ார்யத்தாலுமித்யாதி₃). “தக்கது இது அன்று” என்றதுக்கருகு₃ணமாக உபோத்₃க₄ாதம் (இந்த₃ுரனுக்காகவித்யாதி₃ அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). “இதுதக்கதுஅன்று” என்றந்வயித்து ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஆனபின்பித்யாதி₃). துரும்பால் கிளறின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்₃த₄யநுகு₃ணமாக ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜனவரி 2010

தகாததுண்டோ” வென்ன; “இது தக்கதன்று” என்று த₃நத்தை நிஷேதி₄த்து நியமிக்கவும், அவன் நியாம்யனாகாமல் உத₃கம் செய்யப் புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உத₃கம் விழாதபடி உத₃கபாத்ரத்₃வாரத்தைத்தகைய “இதுக்கடியென்” என்று திருக்கையில் திருப்பவித்ரா க்₃ரத்தாலே த்₃வாரஸோத₄நை பண்ண, இவன் த₃நத்துக்குக் கண்ணழிவு செய்தவாறே அந்த அக்₃ரம் கருதுமிடம் பொருத ஸக்தியையுடைத்தாய்க் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

“ஸத்பாத்ரத்தில் அபீ₄ஷ்டத₃நம் செய்தவனுக்கு நிக்₃ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது; ‘இதுமாயாருபம், தகுதியன்று’ என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?” என்ன; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி- “அவனுக்கு தே₃ஷம் - கு₃ருவசநம் கேளாமை. இவனுக்கு தே₃ஷம் - த₃நம் விலக்குகை” என்று. “கள்ளக்குறளாய் மாவலியை” (பெரிய. திரு. 5-1-2) “கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட” (திருவாய் 4-8-6) என்கையாலே இவனும் க்ருத்ரிமதையையும், ந்யாயநிஷ்டு₂ரதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில்; “பொய்யர்க்கேபொய்யனாகும்”

உத₃கம் விழாதபடி தகைய; அந்த த்₃வாரஸோத₄நம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப்பவித்ரத்தினுடைய அக்₃ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

“துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்” என்கையாலே, “அந்த பவித்ராக்₃ரமாய்ப் புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று, ‘கருதுமிடம் பொரும் திருவாழி’ (திருவாய் 10-6-8) என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத்தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஐந்யத்துக்கும் பிரிவில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே தோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும்படியாயிறேயிருப்பது. (அச்சோவச்சோ) இப்படியிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடே வந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. (7)

அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி₃). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்கு விஸேஷணம்.

சக்கிரன்கண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே “சக்கரக்கையன்” என்றதுக்கு ப₂லிதமருளிச்செய்கிறார் (துரும்பாலித்யாதி₃). இப்ரகரணத்திலே ஸங்கத்தைச் சொல்லுவா னென்னென்ன; ஸாஹசர்யத்தாலருளிச்செய்தாரென்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி₃). ஆயுத₄காரத்தாலே இங்குப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. அணைக்கும்போதையிலழகுக்கு இரண்டு முண்டாகையாலே ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி₃) (7)

(திருமலை 15) என்கையாலும், “மதியினால் குறள்மாணாய்” (திருவாய் 1-4-3) என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பரார்த்த₂மாணால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜலபாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்துரும்பிடவேணுமிறே. (7)

அவ.-எட்டாம்பாட்டு. திருவபி₄ஷேகத்தில் ப்ரபை₄ தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (என்னித்யாதி₃) தடைநீக்கி த₃நம் பெற்ற பின்பு “ஸூக்ரஸிஷ்யர்கள் விரோதி₄க்கக்கூடும்” என்று பதறி அளப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விகஸிக்கப்படுக்கவாறே, அவனுக்கு மகனாய் இவனுக்கு ஸிஷ்யனான நமசிவானவன் “இதுஎன்” என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் “இது என்னடா நீ தகைகிறது” என்ன; “நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாருபவிகாரம்” என்ன, “நான் ப்ரஹ்மசர்யம் குன்றாமல் அநுஷ்டித்து வேதஸாஸ்த்ர பரீகைஷ்சொல்லி உன்பிதாவானவன் பரிகுணநை

**என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன
மன்னுநமுகியை வானில்சுழற்றிய
மின்னுமுடியனையச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனே யச்சோவச்சோ. (8)**

வ்யா.- எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி₃) திருக்கையிலே உத₃கம் விழுந்தவநந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்படுக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாப₃லிபுத்ரனான நமுகி ஓடிவந்து “இதுவென்” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “நீ தகைகிறதென்? நான் உத₃கமேற்றது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ” என்ன; “நீ செய்தது க்ருத்ரிமமன்றே” என்ன; “நீக்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தி₂த்வத்தையும்கண்டு உன்னுடைய பிதா உத₃கத₃நம் பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?” என்ன; “என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சநத்திலே அகப்பட்டு உன்னுடைய படியொன்று மறிந்திலன்”

அரு.- எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி₃) த₃நம்பண்ணின வநந்தரம் நமுகிவந்து “என் இதுமாயம்” இத்யாதி₃யைச் சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச்செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி₃). “இதுவென்” என்றும், “மாயம்” என்றும், “என்னப்பன் அறிந்திலன்” என்றும், “முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமுகியினுடைய உக்திகளுக்கநுருபமான ப்ரத்யுக்திகளையும் த்ர்ஸிப்பியாநின்று கொண்டர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி₃). “மன்னு” என்று நமுகியை

பண்ணித் தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ?” என்ன; “என்னப்பனறிந்தி
லன், பக்வனானஎன்னையொழிய அவன் த்நாநம் செய்தது அறிவோ” என்ன;
“அடா! குருவசநம் கேளாதவன் உன்னைக்கூட்டியோ த்நாநம் செய்வது” என்ன;
“த்நாநத்துக்கு விக்₄நமுண்டானால் மீளவும் கூடுமே” என்ன, “நீ என்ன
சொன்னாய், நான் உன்னால் வரும் விக்₄ந பரிஹாரமாகவன்றோ
ஸத்₃யோத்₃ஸாஹந்யாயமாக பரிக்₃ரஹித்தது” என்ன; ஆனால் “நீ முன்னைய
வண்ணமே கொண்டு அளவாய்” என்ன; “முன்னைய வண்ணம் கூடுமோ?,
ஸததபரிணாமமாய்க்கொண்டு வளருகிறகாலமன்றோ” என்ன; அப்போது
“இந்த லோகத்திலே வளரும் க்ரமத்திலே வளரக்குறை என்” என்ன; “வளர்த்தி
ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ” என்ன; “இனி உனக்கு த்நாநம் செய்த என் பிதாவை
வெறுக்குமத்தனையொழிய உன்னையோ” என்ன; “த்நாநம் செய்தவனை
வெறுக்கிறதென், ‘ஆத்மாவை புத்ராநாமாஸி’ (மந்த்ரப்ரஸநம் செளந)
என்கிறபடியே அவன் த்நாநத்துக்கு ப்ரியப்படாதபோதே நீ ஸங்கரஜாதன்,
அவனுக்கு நீ புத்ரனும் என்று, அவனை அறியாதவனாக என்முன்னே தூஷிப்பதும்
செய்தாய், ‘நீ என்னப்பன்’ என்றவளவு போராதுகாண், உனக்கு
உத்பாதகனானவனும் இனி உன்னை ‘புத்ரன்’ என்றங்கீகரியாமல்
ஸங்கரஜாதமென்றே காண் சொல்லுவது”.

இந்த உத்தரப்ரத்யுத்தரங்களுக்கெல்லாம் அவஸரந்தானுண்டோ?
ஓண்டாரைநீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பிலாரங்கை தோயவடுத்து
நிமிர்ந்தன்றோ வளர்ந்தது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும் நமுசியோடே உத்தர
ப்ரத்யுத்தரமுண்டாகவுமருளிச்செய்தாரிநே. ஸீக்₄ர க₃தித்வம் தோன்ற
ஸமுத்₃ரஸங்₄கநம் செய்கிறவனுட்பட மைநாக பர்வதத்தோடே உத்தர
ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும் ஸுக்ஷ்மஸ்தூ₂ல ஸரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே
அக்கரைப்பட்டானென்கையாலே ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாததுண்டோ?
இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதி₃மார்க₃த்தில் கலாகாஷ்ட₂ாதி₃களால்
பரிக₃ணிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும்

என்ன; “நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு” என்ன;
“வஞ்சநமன்றுகில் நீமுற்பட்ட வடிவைக்கொண்டு அளவாய்” என்ன, “முன்னைய
வண்ணம் கூடுமோ, விகாரியான ஸரீரமன்றோ” என்றவளவிலும் தான்பிடித்த
நிலைவிடாதே நின்ற நமுசியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான

விஸேஷித்ததுக்கு ப்ரஸக்தி முகே₂ந தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (முன்னையவண்ணமித்யாதி₃).

வானில் சுழற்றின வநந்தரமோ மின்னு முடியனானதென்னவருளிச்செய்கிறார்

இடைவழியில் உபஹாரத₃ர்ஸநம் செய்து போகாநின்றானிறே.

இப்படி கிட்டி நிஷேதி₄த்த நமுசியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்து அந்யஸேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் போக்கின பின்பிறே ஆதி₄ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபி₄ஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்കையாய்த்து வேங்கடவாணனாகையாலே; அதுதானும் ப₂லபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோவிலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனுவது - இவரோடே கூடினாலிறே. (8)

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில் திருமருவு தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.-(கண்டமித்யாதி₃) “முந்நீர் ஞாலம்படைத்த எம் முகில்வண்ணனே”

திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவனே! திருவுலகளந்த வருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங் களை அறுத்தபின்பாய்த்து ஸேஷித்வ ப்ரகாஸகமான திருவபி₄ஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி₃) “அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” (திருவாய் 3-3-8) என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷடிதமடையத் தோன்றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகரைய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. (8)

கண்டகடலும் மலையுமுலகேமும்

முண்டத் துக்காற்ற முகில்வண்ணனாவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள

மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வில்மறுவனே யச்சோவச்சோ. (9)

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி₃) கண்ணால்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பி₄ஷேஷபுகுந்து திரிந்தும், நிறையக்காணமையாலே இதினூடைய

(திருவுலகளந்தவித்யாதி₃). (வாமநாவதார சேஷடிதமடைய) என்றதுக்கு வடிவழகாலே வஸீகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதி₄யைப் போக்குகையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. (8)

அரு. ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி₃) கண்டகடலுமித்யாதி₃க்கு இரண்டு தாத்தர்யம் - ஸமுத்₃ராதி₃களையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதேயென்று அத்யுத்தி முகே₂நவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வருத்தக₂நமுகே₃நவும் து₃ர்பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது

(திருவாய் 3-2-1) என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும். (இண்டைச்சடைமுடி ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங்கினஜடை. (ஈசன்) உலகேழும் திரியும் பெரியோனான பிச்சைப் பெருமாள். ஸாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பி₄க்ஷாந்நம் உளைந்து வளர்ந்து பு₄ஜித்து அதுக்காற்றாமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில்வண்ண ஓ) “உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை” என்று (இரக்கொள்ள) இரந்தவளவிலே. “நம்மையொழிய இவனுக்கு க₃தியில்லை” என்று “அரற்குப் பிச்சை பெய்கோபாலகோளரி” (திருவாய் 2-2-2) என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அஸாத₄ாரண முத்₃ரையோடே வரவேணுமென்கிறார்.

“இண்டைச்சடைமுடி ஈசன் ஆற்றாது இரக்கொள்ள, கடலும்மலையும் உண்டகடல்வண்ணஓ என்றதுக்கு - மண்டைநிறைத்தானே” என்றந்வய மாக்கி, தபோவேஷம் தோன்றநெருங்கின ஜடையும், ஈஸத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்தில் சேராதிநே. இவன்றான் முன்பே து₃ரபி₄மாநத்தாலே நெடுநாள்

து₃ஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையுமுலகேழும் தட்டித் திரிந்து பி₄க்ஷைபுகுந்தவிடத்திலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில்வண்ண) ஜலஸ்த₂லவிப₄ாக₃ம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேக₄ம்போன்ற ஒளத₃ாய் ஸ்வப₄ாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கிலொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓவென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி₃) நெருங்கப்பின்னினை ஜடாப₃ந்த₄தையுடையனாய் ஈஸ்வராபி₄மாநியான ருத்₃ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் தப:ப₂லமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடைய து₃ர்மாநமும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) “தத்ர நாராயணஸ்ப்ஸ்ரீமாந் மயாபி₄க்ஷாம் ப்ரயாசித:” (மாத்ஸ்ய புரா. 182-87) என்கிறபடியே வருந்தி பி₄க்ஷைஇரக்க. “இரக்கொள்ள” என்று - ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்க வென்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) “விஷ்ணுப்ரஸாத₃த் ஸுஸ்ரோணி! கபாலம்

(கண்ணலித்யாதி₃). இரண்டாம் தாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). முந்தின தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி₃ ப்ரத₂மாந்தமாய், ஆற்றுவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி₃ - த₃விதீயாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவநந்தரம் “அந்த பிச்சை” என்று அத்₄யாஹரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

“ஈஸன்” என்று ஸ்வாப₄விகமான ஈஸ்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்பாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே “இண்டைச்சடைமுடி” என்றதுக்கும் “ஈஸன்” என்றதுக்கும் பரஸ்பரஸம்பி₄வ்யாஹாரத்தைக் கடாக்கித்து, இது ஒளபாதி₄கமென்றும், அத ஏவ து₃ர்மாநி யென்றும் ப₂லித்ததென்கிறார் (இத்தாலிவனுடைய வித்யாதி₃). (செங்கருதியாலே) என்றது - சிவந்தரக்தமென்றபடி. “ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ஸ்வம் நக₂ாக்₃ரேண வித்யாரிநம் மஹதி ஸ்வதி

வருந்தி ஈஸ்வரனைக் கண்டு “என்னை ஒருவரும் ஆதரிப்பார்களில்லை” என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே “மோஹஸாஸ்த்ராணி காரய” () என்றது. அத்தாலே அந்தஸாஸ்த்ர தத்பரரானவர்களை ப₄க₃வத் ஸங்கல்பாநு கு₃ணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைநெகிமுந்தனையும் ஈஸ்வரத்வம் கூடுமிறே. (ஆற்றாதிர்கொள்ள) பி₄க₃நாந்நம்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக் கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்ட காலத்துத் “தானும் வயிற்றிலே ஒருவன்” என்று உண்டுமிழ்ந்த எச்சிலுக்கு “சிவன்” என்று பேராவதே?, என்று தன்னுடைய ஸம்ஹாரகர்த்தருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தே₃ஹவிமோசந ஸாபேக்ஷதை தோன்ற “முகில்வண்ண ஓ” என்றதுக்கிறே மண்டை நிறைத்தது. ஆற்றாமைதீரரக்ஷித்திலாகில் அரக்ஷகனாகக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது “அத்து” என்றுகிடக்கிறது. அத்தும், கு வும் சாரிகையாய் - அநுதாபத்தைக் காட்டுகையாலும் இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். “அருளாலளிப்பாரார்” (திருவாய் 2-2-2) என்றபோதே இரப்பில் அநுபாயத்வம்

தத்ஸஹஸ்ரத₄ - ஸ்பு₂டிதம் ப₃ஹுத₄யாதம் ஸ்வப்நலப்₄தம் த₄நம் யத₂” (மாத்தஸ்ய புரா. 182-87) என்கிறபடியே ப₃ஹுத₄வாக ஸ்பு₂டிதமாய் போனவழி தெரியாதே போம்படி. “ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த” (திருச்சந்த.42) என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தை நிறைத்தவனே! (மார்வில்மறுவனே) ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே! அச்சோவச்சோ.

அத₂வா, “உண்டதுக்கு” என்று பாட₂மானபோது, கண்டவித்யாதி₃க்கு கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் ஸாபோபஹதனாய்த் திரிந்துபி₄கைபுக்குந்து “முடைத்தலையுன்” (இரா.நா) என்கிறபடியே து₃ர்க்க₃ந்தி₄யான கபாலத்தில், அத்தை உளைந்துளைந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையு டைய ஈஸ்வராபி₄மாநியான ருத்₃ரன் அந்த ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, “முகில்வண்ண ஓ!” என்று - உன்னுடைய ஓளத₃ார்ய கு₃ணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தி யோடே கூப்பிட்டு “இத்தைப்போக்க வேணும்” என்று அர்த்தி₂த்தவளவிலே, “நம்மை யொழிய இவனுக்கு க₃தியில்லை” என்று “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபால கோளரி” (திருவாய் 2-2-2) என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனேயென்றுமாம். (9)

த₄ரா தஸ்ய ரக்தஸ்யவிஸ்த்ருதா” என்றது அநுஸந்தே₄யம்.

“உண்டதுக் காற்றா இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ண ஓ வென்று இரக்கொள்ள’, என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலுமித்யாதி₃களை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்றவந்தரம், “திரிந்துபி₄கைபுக்குந்து” என்று பாட்டிலத₄யாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அத₂வேத்யாதி₃). (உளைந்து) து₃:கப்பட்டு. (ஜீவித்து) ப₄க₃ித்து. (9)

தோற்றுமிறே. “நாராயண ஓ” என்றாப்போலேயிறே “முகில்வண்ண ஓ” என்றதும். (9)

அவ.-பத்தாம்பாட்டு. என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணு மென்கிறார்.

ஸ்வா.- (துன்னியவித்யாதி₃) “அநந்தாவை வேத₃ா:” (காட₂) என்கிற படியே ஸகலவேத₃ங்களும் பூர்வோத்தர விப₄ாக₃ம் தோன்றாமலிறே மறைகையாவது. நித்ய நிர்ந்தே₃ாஷஸ்வயம்ப்ரகாஸமான வேத₃ங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்ஸினுடைய அப₄ாவத்தில் திமிரம் மேலிடுமாபோலே யிறே துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துலகை மூடினபடி. துன்னுகை - உள்ளிருளும், உலகைச் சூழ்ந்துமூடும் பேரிருள் - புறவிருளமிறே. உள்ளிருளாவது - உத்தரப₄ாக₃ ப்ரகாஸாப₄ாவம். புறவிருளாவது - பூர்வப₄ாக₃ப்ரகாஸாப₄ாவம். (பின்னித்யாதி₃) இப்படி வேத₃ங்களும் மறைந்து அந்தர்க₃தமாயும் ப₃ஹிர்க₃தமாயும் இருள்சூழ்ந்து மூடினபின்பு.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் பழுதறநடப்பது - ப₄ாரத வர்ஷத்திலேயாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகுகள் பே₄ாக₃ ப்ரத₃ாநமாகையாலே “இவ்வுலகு” என்கிறார். இப்படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி.

துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட

மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திடப்

பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்கவன்

றன்னமதானானே யச்சோவச்சோ அருமறைதந்தானேயச்சோவச்சோ. (10)

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி₃) தேஜஸ்ஸினுடைய அஸந்நித₄ாநத் தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே கர்மப₃ுரஹ்மஸ்வரூபாதி₃களுக்குக் கண்காட்டியான வேத₃ம்போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்த₄காரமானது வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு லோகத்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி₃) நித்யமாய் ருக₃ாதி₃ பே₄த₃த்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேத₃மெல்லாம் திரோஹிதமாய் விட. (பின்னித்யாதி₃) பின்பு இந்த லோகத்திலுண்டான மஹாந்த₄காரமானது

அரு.- பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி₃) பேரிருள் மூடுகைக்கு “மன்னிய நான்மறை முற்றும் மறைந்திட” என்றத்தைக்கடாக்கித்து ஹேதுவை த்₃ருஷ்டாந்தமு₂கே₂ந அருளிச் செய்துகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்ஸினித்யாதி₃). (கண்காட்டியான) என்றது - ஜ்ஞாநஜநகமான வென்றபடி. இதுமறையினுடைய ஸ்வப₄ாவத்தைப்பற்ற.

ஸ்ரூயதாம் பரமார்த்தே₂ா மே தை₃தேயா! த₃நுஜாத்மஜா!:

ந சாந்யதை₂தந்மந்தவ்யம் நாத்ர லோப₄ாதி₃ காரணம்||

என்கிறபடியே “நாத்ர லோப₄ாதி₃ காரணம்” என்கிறவிடம் ஸ்வப்ரயோஜந நிரபேக்ஷத்வம். “த₃நுஜாத்மஜா” என்கிற ஆஸூரஸம்ப₃ந்த₄ம் – பிறருடைய து₃ர்க்க₃தி; “ஸ்ரூயதாம்” என்கிறவிடம் உபதே₃ஸம். “பரமார்த்த₂:” என்கிறவிடம் – உபதே₃ஷ்டவ்யமான அர்த்த₂கெ₃ராவம். “மே” என்கிறவிடம் – உபதே₃ஷ்டாவி னுடைய ஆப்திபூர்த்தி.

(பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும்) நிஷ்ப₂லமேயாகிலும் அநதி₄காரிகளே யாகிலும். (செயல்நன்றுகத்திருத்தி) அநுஷ்ட₂ாநபர்யந்தமாகவுபதே₃ஸித்துத் திருத்தினார்; என்னளவன்றியிலே தம்முடையவளவிலே உபதே₃ஸித்தார். கூத்ரப₃ந்து₄வுக்கும் து₃ர்க்க₃தியே பற்றாசாக வைஷ்ணவனுபதே₃ஸித்தவிடத்திலும் காலாந்தரத்திலேயிறே அவனுக்குப்ப₂லித்தது. இவர் ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போலேயாக்குமவராகையாலே செயல் நன்றுகத்திருத்தினார்.

(செயல்நன்றுகத்திருத்தி) இவருபதே₃ஸித்த அர்த்த₂ம் என்நெஞ்சிலே பட்டு அதுதான் அத்₄யவஸாயபர்யந்தமாய் அவ்வளவன்றிக்கே அநுஷ்ட₂ாந சேஷமாய் அவ்வநுஷ்ட₂ாநந்தான் ஸத₃ஸத₃நுஷ்ட₂ாநமிஸ்ரமாகையன்றிக்கே ஸத₃நுஷ்ட₂ாநமேயாம்படி திருத்தினார். முற்படஸ்ரவணமும், ஸ்ருதமானவர்த்த₂த்தில் மநநமும், மதமானவர்த்த₂த்தில் மஹாவிஸ்வாஸமும், விஸ்வஸ்தமான அர்த்த₂த்தில் அநுஷ்ட₂ாநமும், அதில் அஸத₃நுஷ்ட₂ாநம் கலசாதே ஸத₃நுஷ்ட₂ாநமேயாய்ப் போருகையுமிறே செயல்நன்றுகத் திருத்துகையாவது. (திருத்தி) இவற்றில் என்கையில் என்னைக் காட்டிக்கொடாதே, தாமே கைத்தொடராய்

இப்படி து₃ர்க்க₃தியே பற்றாசாக உபதே₃ஸித்தாருண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரூயதாமித்யாதி₃). “ஏதத் – இந்த உபதே₃ஸிக்கிறவர்த்த₂ம், அந்யதா – ப்₄ராந்திமூலமென்று, ந மந்தவ்யம் – நினைக்கப்படுமதன்று” என்று ஸப்த₃ார்த்த₂ம்; “த₃நுஜாத்மஜா” என்று அஸூரஸம்ப₃ந்த₄ம் சொல்லுகையாலே அவர்களுடைய து₃ர்க்க₃தி தோற்றுகிறது.

(செயல்நன்றுகத்திருத்தி) நன்றான செயலுண்டாம்படி திருத்தியென்றந்வயித் தர்த்த₂ம். அதாவது – அநுஷ்ட₂ாநபர்யந்தமாக உபதே₃ஸித்துத் திருத்தினென்றபடி. (என்னளவிலன்றியிலே தம்முடையவளவிலே) என்றது என்னுடைய புன்மையைப் பாராதே தம்முடைய வைப₄வத்துக்கருகுணமாகவென்றபடி; ஸமயத்திலே அநுஷ்ட₂ாநபர்யந்தமாகத் திருத்துகையாலே ஆழ்வாருடைய உபதே₃ஸவைப₄வாதிஸயம் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் (கூத்ரப₃ந்து₄வுக்கென்றுதொடங்கி).

நன்றுகத்திருத்தின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவருபதே₃ஸித்த அர்த்த₂மென்னெஞ்சிலென்று தொடங்கி) இத்தை விவரிக்கிறார் (முற்பட ஸ்ரவணமென்று தொடங்கி). (கைத்தொடராயென்றது) தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்தாரென்றபடி.

தம்மைத்திருத்தின ஆழ்வார் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றிருக்கிறவர்
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம் – ஜனவரி 2010

நின்று இவ்வவஸ்த₂பந்நமாக்கினார்.

(பணிகொள்வான்) P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவிஷயங்களில் கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டினார். திருத்தினப₂லம் விநியோக₃ம் கொள்ளவேணுமே; இவரும் அவருக்கு உகப்பாகவாய்த்து P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவிஷயங்களுக்கு அடிமை செய்வது. P_4K_3 வத் கிஞ்சித்காரமும்வேணும். ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் வேணும்; வைஷ்ணவ கிஞ்சித்காரமும் வேணும்; P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவிஷயங்களுக்கு அடிமை செய்யும் – ஆசார்யனுக்கு ப்ரியமாக; P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவிஷயமிரண்டு முகக்கைக்கு ஆசார்யனுக்கு அடிமைசெய்யும்.

பத₃த்ரயநிஷ்டையைப்போலே கிஞ்சித்காரத்ரயமும் இவனுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபம் P_4K_3 வத்கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டும். P_4K_3 வதப்ரீதி P_4 ாக₃வதகிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டும். P_4 ாக₃வதப்ரீதியும் இவ்யக்தித்₃வயத்தினுடைய வைப₄வத்தையுபதே₃ஸித்த உபகாரஸம்ருதியால் வந்தவிவன்றன்னுடைய ப்ரீதியும் ஆசார்யகிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டும். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ப்ரவர்த்தகமாயாய்த்து மூன்று விஷயமுமிருப்பது. இதிலொன்று நிருபாதி₄க ஸம்ப₃ந்த₄ம். மற்றவையிரண்டும் ஸோபாதி₄க ஸம்ப₃ந்த₄ம். அதிலொன்று உத்₃தே₃ஸ்யதை உபாதி₄யாகப்பிறக்கும், ஒன்று உபகாரகத்வோபாதி₄யாகப் பிறக்கும்.

(பயனித்யாதி₃) அநதி₄காரியான என்னை அதி₄காரத்தின் மேலெல்லையிலே நிறுத்தி, நிஷ்ப₂லனான என்னை P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதகைங்கர்யத்திலே அந்வயிபித்

P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வத விஷயங்களிலே கைங்கர்யம் பண்ணுவானென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவரும் அவருக்கு உகப்பாகவாய்த்தென்று தொடங்கி). P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வத விஷயங்களில் கைங்கர்யம் செய்யும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறாராதல், P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவிஷயங்களில் கைங்கர்யம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தைப் பின்னையுமொரு ப்ரகாரத்தாலே அருளிச் செய்கிறாராதல். (ஸ்வரூபம் கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டுமென்று தொடங்கி). (ஸ்வரூபம்) ஸேஷத்வம். “நாகிஞ்சித்கூர்வதச்சேஷத்வம்” என்கையாலே ஸேஷத்வம் கைங்கர்யத்திலே மூட்டுமென்றபடி.

(இவ்யக்தித்₃வயம்) என்றது P_4K_3 வத்₃ P_4 ாக₃வதவர்களை; P_4 ாக₃வதப்ரீதியும் உபகாரஸம்ருதியால் வந்த தன்னுடைய ப்ரீதியும் ஆசார்ய கிஞ்சித்காரத்திலே மூட்டுமென்ற படி. (இதிலொன்று நிருபாதி₄கம்) என்றது – P_4K_3 வத்₃விஷயம். (இரண்டும்) என்றது – P_4 ாக₃வதாசார்யர்களை. இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு P_4 ாக₃வதவிஷயத்தில் கைங்கர்யம் – ததீ₃யத்வப்ரயுக்த உத்₃தே₃ஸ்யதாரூப உபாதி₄யாகப்பிறக்கும். ததீ₃யத்வமாகிற உபாதி₄யாலே P_4 ாக₃வதவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரம் பண்ணுகிறதென்றபடி. ஆசார்யவிஷயத்தில் கைங்கர்யம் – உபகாரகத்வோபாதி₄யாகப் பிறக்கும். அதாவது – ஆசார்யவிஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறது – உபகாரகத்வமாகிற உபாதி₄யாலென்றபடி. பாங்கலராகிலுமென்று – ஸுஸ்ருஷையாகிற அதி₄காரமில்லாதிருக்கிறவென்னை. செயல் நன்றாகத்திருத்தியென்று –

துத் தாம் அருளின ப்ரயோஜநம் கொண்டார். (பயனித்யாதி₃) அவன், தீர்த்தவடியவர் தம்மைத்திருத்திப்பணிகொள்(திருவாய் 3-5-11)ளுமித்தனை; இவர்கருந்தரையிலே திருத்துமவராய்த்து. அவன் அதி₄காரநிஷ்பத்தி பிறந்தால் ப்ராப்யவிரோதி₄களைப் போக்கிப்பணிகொள்ளும். அவ்வதி₄காரநிஷ்பத்தி தன்னையும் கொடுத்தாய்த்து இவர் அடிமை கொண்டது. அதி₄காரநிஷ்பத்தி ஆசார்யனாலே. புருஷார்த்த₂ நிஷ்பத்தி ஈஸ்வரனாலே. அதி₄காரமாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்ட₂நங்களில் புரையறுதியாகையாலே, செயல்நன்ருகத்திருத்தியென்று அவராலேயிறே இவருக்கு உண்டாய்த்து.

இவனைத் தன்னுபதே₃ஸத்தாலே வெளிச்செறிப்பித்து, தானநுஷ்டி₂த்துக் காட்டி, தன்னில்விஞ்சின அநுஷ்ட₂நம் இவன் கையிலே கண்டாலாய்த்து அவன் இவனை ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதகிஞ்சித்காரயோக்யனென்றதியிடுவது. (ஆர்ந்த புகழ்ச்சுதன்) இவ்வளவிலே புகழ்படைத்து, பற்றினாரை விடாதவனென்கிற பட்டப்பெயரும் பெற்றாய்த்து அவனிருக்கிறது.

(பணிகொள்வான் குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி) பணிகொள்ளுமவராய்த் திருநக₃ரிக்கு நிர்வாஹகரானவரே என்று ஸம்பு₃த்தி₄. (குயிலித்யாதி₃) அசேதநமான பக்ஷிஜாதமடைய ஆழ்வார்பரிஸரத்திலே திருந்தி

அதி₄காரத்தின்மேலெல்லையிலே நிறுத்தினாரென்றும், பயனன்ருகிலுமென்று நிஷ்ப₂லனானவென்னை, பணிகொள்வானென்று - ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாரென்றும் கண்டுகொள்வது.

“அவன் தீர்த்த வடியவர்தம்மை” என்று தொடங்கியருளிச் செய்த வாக்யத்₃வயத்தை விவரிக்கிறார் (அவன் அதி₄காரநிஷ்பத்திபிறந்தாலென்று தொடங்கி). அதி₄காரநிஷ்பத்தி ஆழ்வாராலே உண்டாயிறேவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதி₄காரமாவதென்று தொடங்கி). (புரையறுகிறது) என்றது - பொங்கியற்றதென்றபடி.

நன்ருனசெயலுண்டாம்படி திருத்தினாரென்றாகீழ்; அன்றிக்கே தம்முடைய செயலாலே நன்ருகத்திருத்தினாரென்கிற அர்த்த₂நந்தரத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இவனைத் தன்னுபதே₃ஸத்தாலே வெளிச்செறிப்பித்தென்று தொடங்கி). (தானநுஷ்டி₂த்துக்காட்டி) என்கையாலே தம்முடைய செயலால் திருத்தினாரென்கிற அர்த்த₂ம்தோன்றுகிறது. இப்படி அறுதியிட்டிருப்பர் என்கிறதுக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தபுகழென்று தொடங்கி). (இவ்வளவிலே) என்றது - ஆழ்வார் அதி₄காரநிஷ்பத்தியுண்டாக்கிக் கிஞ்சித்காரயோக்யனும்படி பண்ணினவநந்தரம், ப்ராப்திவிரோதி₄களைப்போக்கிக் கைங்கர்யத்தைக்கொண்ட மாந்தரத்திலே என்றபடி. “தீர்த்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்வல்ல” என்கிறவாக்யஸேஷத்தினுடைய தாத்தார்யத்தை, “ஆர்ந்தபுகழ்ச்சுதன்” என்று பதே₃ஸபாதாநம் பண்ணி அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வளவிலே புகழ்படைத்தென்று தொடங்கி). (பணிகொள்வான்) என்றது - துமல(ம?)ன்றிக்கே ஸம்பு₃த்தி₄. ஆலுதல் - ஆடலும், ஒலியுமாகுமென்றான் தமிழன். இவ்விடத்தில் - ஆலுகையென்று - பாடுகையைச் சொல்லுகிறது.

திருவாய்மொழி பாடக்கற்றுப் பாடாநின்றால் சேதநனான நான் திருந்தச் சொல்ல வேணுமோ? ஸாக₂ாஸம்ப₃ந்த₄முண்டாகையாலே அக்குயில்கள் திருவாய்மொழியையாய்த்து பாடுவது. அவை பாடும் குயில்களாகையாலே தம்பிரான்மாரைப்போலே ஆழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழி பாடுவனவாய்த்து; ஒரு தே₃ஸஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடுமானால் இத்தே₃ஸவர்த்திகளுக்குத் திருவாய்மொழிபாடச் சொல்லவேண்டாவினே. தாம் மது₄ரவாக்காகையாலே மது₄ரவாக்கான குயிலைவிட்டுப் பொழிலைச் சிறப்பிக்கிறார்.

(குருகூர்நம்பி) ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷதைக்கடியான பூர்த்தியை யுடையவரே! ப₄க₃வத்தகிஞ்சித்தகாரத்துக்கு த்₃வாரம்பெறிலும் ஆசார்யகிஞ்சித் காரத்துக்கு த்₃வாரமில்லை. இவன் த்₃ருஷ்டத்தைக் கர்மத்தின் கையிலே பொகட்டு அத்₃ருஷ்டத்தை ஈஸ்வரன்கையிலே பொகட்டிருக்குமவனினே.

(உன்றன் மொய்கழற்கன்பையே-முயல்கின்றேன்) உன்னுடைய பரமபே₄க்யமான திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹமடியாக ப்ரத்யுபகாரம்தேடி உத்ஸாஹியாநின்றேன். இவ்வுத்ஸாஹத்துக்கு மேற்படி ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகைக்கு விரகில்லையே; அவர்தாம் “உனக்கென்செய்கேன்” (திருவாய் 2-7-8) என்பது, “அப்பனுக்கெதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” (7-

(ஸாக₂ாஸம்ப₃ந்த₄ம்) என்றது - சாடு. ஸஹஸ்ரஸாக₂ாஸம்ப₃ந்த₄ம் அர்த்த₂ம்; கொம்பு - த்வநி. “பாடும் குயில்கள்” (நாச்.திரு.10-5) என்று பாடுகை அவற்றுக்குநிரூபகமாக நாய்ச்சியாரருளிச் செய்கையாலே. விண்ணப்பம் செய்வார் முன்னே இரண்டுபேர் ஸேவிக்கச்சிறிது விண்ணப்பம்செய்வார் அதை அநுவதி₄க்குமாபோலே, ஆழ்வார் முன்னே திருவாய்மொழியை முன்னுரு அநுஸந்தி₄க்க, பின்னரு பாடுவையாயிற்றுக் குயில்கள். பக்ஷிகள், பாடக்கூடுமொ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தே₃ஸஸம்ப₃ந்த₄த்தாலேயென்று தொடங்கி). சோலைக்கதிரயம் சொல்லுமிடத்தில் “குன்றமதுமலச்சோலை” (திருவெழுக்கூற்) என்றும், “கொங்கார் பூஞ்சோலை” () என்றும், “வண்டினமுரலும்சோலை”(திருமாலை-14) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்ஙனே ஓரதிரயத்தை இட்டருளிச்செய்யாதே “குயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ்”(பெரிய.திரு.3-6-8) என்னுமாபோலே “குயில் நின்றார் பொழில் சூழ்” என்றருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாம் மது₄ரவாக்காகையாலே என்று தொடங்கி). (சிறப்பிக்கிறார்) என்றது அதிரயத்தையுண்டாக்குகிறார் என்றபடி.

(த்₃வாரம் பெறிலும்) என்றது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே ஈஸ்வரனுக்குக் கிஞ்சித்தகாரம் பண்ணக்கூடாது. இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயும் “ஸாபேக்ஷ இவ சேஷ்டதே” என்று அர்ச்சாவதாரவைப₄வம் சொல்லுகிறவிடத்திலருளிச்செய்கையாலே, அர்ச்சாவதாரத் தில் ஸாபேக்ஷதை உண்டாகையாலே கிஞ்சித்தகாரத்துக்கு வழியுண்டென்றபடி. அங்குக் கூடினாலும் ஆசார்யகிஞ்சித்தகாரத்துக்கு த்₃வாரமில்லை. இல்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார். (இவன் த்₃ருஷ்டத்தையென்று தொடங்கி). அன்பையென்றதை அன்பாலேயென்று த்ருதீயையாக்கி, அந்வயித்துக்கொள்வது. (உத்ஸாஹியாநின்றேன்) உத்₃யோகியா நின்றேனென்றபடி.

9-10)என்றூப்போலே.

(மொய்கழல்) “மொய்கழலேயேத்தமுயல்” என்று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்தையருளிச் செய்யக்கேட்டுப்போந்த வாஸநையாலே, இங்கும் மொய்கழலென்கிரார். கீழே, அவன் பொன்னடியென்று- ஆழ்வார்திருவடிகளின் பாவநத்வம் சொன்னார். இங்கே பே₄ாக்யதை சொல்லுகிரார். வகுளாபிராமமாய் ஸ்ரீமத்தாயிறே ஆழ்வார்திருவடிகளிருப்பது. (மொய்கழற்கன்பையே) இத்திருவடிகளின் பே₄ாக்யதை அன்பைக்கொடுத்தது. அன்பு ப்ரத்யுபகாரத் திலே முட்டிற்று. அதுக்கு இடம் காணாமையாலே அலமராநின்றேன்; இவ்வலமாப்பு யாவச்சைந்யமிறே.

**பத்தாம்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.**

உத்யோகி₃க்கிறது என்செய்கைக்கென்ன அருளிச்செய்கிரார் (மொய்கழலேயேத்த முயலென்று தொடங்கி). அப்படி பே₄ாக்யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிரார் (வகுளாபிராமமாயென்று தொடங்கி). (மொய்) அழகு. (அலமாவாநின்றேனென்றது உத்யோக₃த்துக்கு மேற்படச் செய்யப்போகாமையாலே அலமாவாநின்றேனென்றபடி. “முயல்கின்றேன்” என்ற வர்த்தமாநத்துக்குப் பொருளளிச்செய்கிரார் (இவ்வலமாப்பு யாவச்சைந்யமிறே) என்று.

பத்தாம்பாட்டுக்கு அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

பதினோரம்பாட்டு

அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கட்கெல்லா
மன்பன் தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கு
அன்பனாய் மதுரகவிசொன்னசொல்
நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம்

நிக₃மத்தில் இவரருளிச்செய்த ப்ரப₃ந்த₄த்தைக் கற்றார்க்கு ஆழ்வாராணை பரிமாறும் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மே தே₃ஸமென்கிரூர்.

(அன்பனித்யாதி₃) ஈஸ்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம். எம்பெருமான் இருந்ததே குடியாக எல்லாருக்குமொருதலையாயிருக்கை. “ரிபூணமபி வத்ஸல:” (ரா.யு.50-56) என்கிறபடியே. (தன்னையடைந்தவரித்யாதி₃) ஏவங்குண விஸிஷ்டனான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாமன்பராயிருக்கை ஆழ்வாருக்கு ஸ்வரூபம். தந்தாம் ஸத்தையிலேயன்றே எல்லாரும் ஸ்நேஹிப்பது.

(தென்குருகூரித்யாதி₃) ஆழ்வாருக்கே அன்பராய் இருக்கை ஸ்ரீமது₄ரகவிகளுக்கு ஸ்வரூபம். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்காணும் சொல்லிற்று. தாம் காணவந்த சோழரோபாதி ப்ரீதிகாணும் சொல்லுவித்தது. இவர் “முன்சொல்லும்” என்பது ப்ரீதியைக்காணும்.

(நம்புவாரித்யாதி₃) இது கற்றார்க்கு வாஸஸ்த₂நம் கலங்காப்பெருநகரான பரமபத₃ம். இது வ்யாஹதப₄ஷணமாயிருந்ததீ. ஆழ்வாரை ப்ராப்யமாகச் சொன்னால் திருநக₃ரியே ப்ராப்யதே₃ஸமாக வேண்டாவோவென்னில்; திருநக₃ரியிலே பொலிந்துநின்ற பிரானுணையும், ஆழ்வாராணையும் கூடச்செல்லு வது. “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ?” (திருவிரு.75) என்கிறபடியே ஆழ்வாராணையொன்றுமேயாய்த்து அங்குச்செல்வது.

சேதநனுக்கு ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனையென்று தோற்றும் போது ஈஸ்வரன்பக்கல் ஸ்நேஹித்திருக்க வடுக்கும். ஈஸ்வரன்பக்கல் ஸ்நேஹித்திருக்கையாவது - அவனடியாரளவும் ஸ்நேஹித்திருக்கை. அவர்களெல்லாருக்கும் ப்ரியம் செய்கையாவது - ஜ்ஞாநப்ரத₃ன் பக்கலிலே ஸ்நேஹித்திருக்கையினே. ஆகையாலே திருநாட்டை ப்ராப்யமாகச் சொல்லிற்று.

அத₂வா, நம்புவாரிருந்தவிடமே வைகுந்தமென்னவுமாம் - திருநாடென்றும் லீலாவிபூ₄தியென்றும் விப₄ாகமில்லையோவென்ன, நம்பிதிருவழுதி வளநாடு த₃ஸர் வார்த்தை. “கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு இடைச்சுவர்தள்ளி ஒரு பே₄ாகியாய்த்துக்காண்” என்று பணித்தான்.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் ஸம்பூர்ணம்

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

நம்பிள்ளை ஈடு

நிகமத்தில், (அன்பன்றன்னை) இவர் ப்₃ர₄ந்தத்தைத் தஞ்சமாக நீனைத்திருக்கு மவர்களுக்கு வாஸபூ₄மி பரமபத₃மென்கிரார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தை நிருபகமாகவுடையவன்; இவனுடைய வாத்ஸல்யம் “ரிபூனாமபி வத்ஸல:” (ரா.யு.50-56) என்கிறபடியே ஸர்வ விஷயமாயாய்த்திருப்பது; அதுக்கடி “தே₃வாநாம் த₃நவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி₄ தை₃வதம்” (ஜிதந்தே 2) என்று ஸம்ப₃ந்த₄ம் பொதுவாயிருக்கையாலே. (தன்னை யடைந்தவர்கட்கெல்லாமன்பன்) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவா யன்றாய்த்திருப்பது. “பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார் யவரேலுமவர்கண்டீர் எம்மையாளும்பரமர்” (திருவாய் 3-7-1) என்றிறேயிருப்பது.

(தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கு அன்பனாய்) ப₄க₃வத்₃விஷயத்தளவிலன்றி க்கே ததீ₄யரளவிலுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய், தனக்குப் புருஷார்த்த₂ம் வேண்டியிருக்கில் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப் பற்றவடுக்கும். அங்ஙன் தானுகந்ததன்றிக்கே அவனுகந்தது செய்யவேண்டியிருக்கில் ப₄க₃வதர்களைப் பற்ற அடுக்கும்; அவர்களெல்லாருமுகந்தது செய்யவேண்டியிருக்கில் ஆசார்யனைப்பற்றவடுக்கும்; ஆசார்யன் முதலிலே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந்தத்தாலே உத்தே₃ஸ்யனாய்; பின்பு ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களிலே அவக₃ாஹித்து கு₃னாப₄வத் தாலல்லது செல்லாதபடியானால் பே₄ாத₃யந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாகையாலே உத்தே₃ஸ்யனாய்; ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்குப் புருஷகார பூ₄தனாய்க்கொண்டு உத்₃தே₃ஸ்யனாய். ப்ராப்தி₃ஸையிலே ஸாத₄யவிவ்ருத்₃தி₄ ருபத்தாலே உத்தே₃ஸ்யம்.

(மதுரகவிசொன்னசொல்) தமக்குப் பாசுரமே இனிதாயிருக்கையாலே மது₄ரகவியென்கிரார். (நம்புவார்பதியித்யாதி₃) இனிதாயிருந்ததில்லையேயாகிலும் இப்ர₃ப₃ந்த₄த்தைத் தஞ்சமாக நீனைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதே₃ஸம் பரமபத₃ம்.

ஆழ்வார் உத்தே₃ஸ்யராயிருக்கில் இவருக்குத்திருநக₃ரியன்றே ப்ராப்யமாவதென்னில்; திருநக₃ரியில் ஆழ்வாராணையும் பொலிந்துநின்ற பிரானாணையும் இருபுரியாயாய்த்துச்செல்வது. அங்ஙனன்றியே ஆழ்வாராணையே செல்லும் தே₃ஸம் பரமபத₃ம். “அடியார் நிலாகின்றவைகுந்தம்” (திருவிரு 75) என்றும், “வானவர்நாடு” (திருவாய் 3-6-6) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

நம்பிதிருவமுதிவளநாடுத₃ாலர், அவர்களிருந்த தே₃ஸந்தான் பரமபத₃ மென்று சொல்லுவார். கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு இடைச்சுவர்தள்ளி இரண்டு விபூ₄தியுமொன்றாய்துக்காணென்று பணித்தாரென்று பிள்ளையருளிச் செய்வார்.

நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று

நம்பிள்ளை திருவடிகநே ஸரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.- நிக₃மத்தில் இப்ரப₃ந்த₄த்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு ஆவாஸபூ₄மி பரமபத₃மென்கிறது.

வ்யா.- (அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தை நிருபகமாகவுடையவனாய்த் து ஈஸ்வரன். இன்னனுக்கன்பென்று விசேஷியாமையாலே “ரிபூனாமபி வத்ஸல:” (ரா.யு.50-56) என்கிறபடியே ஸர்வவிஷயமாயாய்த்து அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில், “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத₄வ:” (ப₄ர.ஆர.192-56) என்றும், “தே₃வாநாம் த₃நவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி₄தே₃வதம்” (ஜிதந்தே 2) என்றும் ஜநகத்வப்ரயுக்தமான ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸர்வஸாத₄ரணமாகையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும்.

(தன்நையடைந்தவர்கட் கெல்லாமன்பன் தென்குருகூர்நகர் நம்பி) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றே இருப்பது. “பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்யவர் எம்மையாளும் பரமர்” (திருவாய் 3-7-1) என்கிற படியே ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நமாயிநே இருப்பது. தம்மைப் போலே “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” (திருவாய் 6-10-10) என்பாரெல்லாரையும் தமக்கு நாத₂ராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது.

(தென்குருகூர்நகர்நம்பி) “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார்” (திருவாய் 3-7-10) என்று தத்ஸம்ப₃ந்த₄களளவும் பண்ணின ப்ரேமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர்.

(நம்பிக்கன்பனாய்) ப₄க₃வத்₃விஷத்தளவுமன்றிக்கே, ததீயரளவு மன்றிக்கே, ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய்; தனக்குப் புருஷார்த்த₂ம் வேண்டியிருக்கில் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப் பற்றவமையும். அங்ஙன் தானுகந்த தன்றிக்கே, ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்த₂மென்றிருக்கில் ப₄க₃வதர்களைப் பற்றவமையும்; “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” (கீதை 7-18) “மம ப்ராண ஹி பாண்ட₃வ:” (பார.உத்.74-27) என்று பாண்ட₃வர்களைத் தனக்கு த₄ராகராகவிநே நினைத்திருப்பது.

அரு.- நிக₃மத்தில், “நம்புவார்பதி வைகுந்தம் காண்மின்” என்றதைக் கடாஷித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (நிக₃மத்திலித்யாதி₃).

அன்பென்றவிடத்தில் ப்ரீதியை விஷயாநுரூபமாக வாத்ஸல்யபரமாக்கியருளிச் செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தையே யித்யாதி₃). இங்கு அன்பென்றது - ப₄க்தென்றபடி. அன்பன்றனை என்றது - முழுச்சொல்லு.

அன்பன்றனையடைந்தவர்கள் ஸ்ரீமஹாப₄க₃வதர்கள். நம்பி பத₃தாத்தபர்யம் (அடியாரித்யாதி₃). ப₄க₃வானையும் ப₄க₃வதர்களையும் பற்றாமல் ஆழ்வார் விஷயத்திலன்பரா வானென்னென்ன, “அன்பன்றனை யடைந்தவர்கட்கெல்லாமன்பன், நம்பிக்கன்பன்” என்கிற பத₃ங்களைக் கடாஷித்து இவர்களுக்குண்டான ப₂லதாரதம்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கென்று தொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே).

ஸ்ரீவம், குளஞ்சு சிங்கமய்யங்கார் தென்னுடைய சம்பந்தம்
விதவா தம் மிலாலை காலகேப சாத்திரமுறை கோஷ்டி 1920

(இடம் இருந்து வலம்): (1) சேஷ்யங்கார், (2) விதவா கோவிந்தாசாரியார் ஸ்வாமி (3) கோபாலயங்கார், (4) K. சிங்கமய்யங்கார் பேரன் K. ஸ்ரீநிவாஸன், (5) K. சிங்கமய்யங்கார், (6) விதவா காரப்பங்காடு சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி (7) விதவா பதிராவயங்கார் ஸ்வாமி, (8) விதவா மெய்யுளாசாரியார் ஸ்வாமி (9) விதவா சேஷ்யங்கார் ஸ்வாமி, (10) விதவா சடகோபாசாரியார் ஸ்வாமி,

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-3

மஹாவிதவான் ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களிலும், த்ராவிட சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத்தெளிவான ஜ்ஞாநம் பெற்று ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷய ரஹஸ்யாதி க்ரந்தங்களைப் பலமுறை சிஷ்யர்களுக்குக் காலகேபம் ஸாதித்து, அநேக விதவத் ஸபைகளிலும் அமுத மொழிகளை அடிக்கடி வர்ஷித்து நாடெங்கும் பரவிய நற்புகழ் பெற்ற மஹாநுபாவர் இவர். அநேக ஸம்வத்ஸரங்கள் திருவங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து

உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பலருக்கு உபதேசித்தருளினார். ஜ்யோதிஷ சாஸ்த்ரத்திலும் மஹாநிபுணர். எந்த விஷயமானாலும் ஸம்ஸயவிபர்யயம் இல்லாமலும், க்ரந்தங்களை ஸேவிக்காமலும் தாராளமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்யம், ஸ்ருதப்ரகாஸிகை, வேதாந்தாசார்யருடைய க்ரந்தங்கள், உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள், மைசூர்

அநந்தாழ்வானுடைய வேதாந்த வாதாவளி, வாய்த்தது. இந்தஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸா பாஷ்யம், அத்யாத்ம ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை க்ரஹித்து ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா பாஷ்யம் முதலான ப்ரஸித்த வித்வான்களாகப் பல மஹான்கள் ஸகல க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு விளங்கிவந்தார்கள். காரப்பங்காடு தேஸிக வாசோவிதேயம். இதிஹாஸ வரதாசார்யஸ்வாமி, சேரங்குளம் புராணங்களிலும், தர்மஸாஸ்த்ரங்களிலும், பஹுகுடும்பி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, ஜ்ஞாபகஸக்தி அளவிட முடியாதது. ஆசார்ய காரப்பங்காடு கிடாம்பி வேங்கடாசார்ய ஹ்ருதயம் என்கிற திவ்யரஹஸ்யக்ரந்தம் ஸ்வாமி, உத்தமசீலி (ஸ்ரீரங்கம்) ரங்கஸ்வாமி இவருக்கு அஸாதாரணமான நிதியாக ஐயங்கார்ஸ்வாமி ப்ரப்ருதிகள். தொடரும்...

நம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்

1. திருக்குறுந்தாண்டக, திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யானங்கள்	150
2. ஆறும்பத்து பகவத்விஷயம் ஈடு அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையுடன்	150
3. பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரமாலா (நாகராஶுரத்தில்)	50
4. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	60
5. அமலனாதிபிரான் எளியநடைவிவரணத்துடன்	150
6. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்	18
7. தீபப்ரகாஸஸஹித தத்த்வதீபம், தத்த்வநிருபணம்	150
8. வரவரமுநி ஸுசரிதசஷகம்	15
9. யதிராஜவைபவம் (வடுகநம்பி அருளியது)	15

ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்த ப்ராஜெக்ட், திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தாநம் சார்பில் புத்தூர் ஆதிவராஹப்பெருமாள் உபந்யாஸகூடத்தில் மார்கழிமாதம் முழுவதும் நமது பத்திரிகை ஆசிரியர் ரகுராமன் ஸ்வாமியால் திருப்பாவை உபந்யாஸம் நிகழ்த்தப்பெற்றது. சாற்றுமுறையன்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கண்ணன் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி ஆசிரியரை அநுக்ரஹித்தருளினார். அவ்வமயம் புத்தூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்ஸநம் ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி ரகுராமன் அவர்களுக்கு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி' என்ற பட்டத்தை வழங்கினார்.

உதவிஆசிரியர்
ஆராவமுதன்